

Negyedik Fejezet

A türelem ereje

„love fit, quod bene fertus, onus.”

Egy rövid éjszaka szállt el a fejük fölött és az égbolt keleti részén már halvány fények jelentek meg, mely a hajnal előfutáraiként jelentek meg. A támaszponton már fél hatkor ébresztőt fújtak, mindegyik szobában más zene szólalt meg, ahogy épp az ott elszállásoltak kérték. Az Őrség az ébresztőt is próbálta minél jobban megoldani, hogy ne szenvedés legyen, “már megint kelni kell” címszóval, hanem kellemesen teljenek el az első percek. Jeremy és Sam hamar kiugrottak az ágyból, számukra ez már megszokott volt, ha távol is jártak a bázisoktól, akkor is korán keltek, egyrészt amiatt, mert már megszokták, másrészt pedig azért, mert “aki korán kel, aranyat lel”.

Mind a négyen egy szobában aludtak, és mivel a zene nem biztos, hogy eléggé motiváló lenne a gyors felkeléshez, ezért a világítást úgy oldották meg, hogy lassan erősödött a fénye, míg pár perc alatt el nem érte a nappali megvilágítás fényét. A két tanonc még a halvány fényben kikelt az ágyból és elindultak a reggeli teendőkhöz: egy kisebb kör futás a főbázis folyosóin, majd tusolás, és reggeli. Az étkezést már hat óra után megejtették, bár az indulást csak kilenc óra körül tervezték. A két gyermeket még hagyták aludni, úgyis egy fárasztó nap várt rájuk. Habár ők kevésbé érezték át, a Testőrök pontosan tudták, hogy kemény fába vágják a fejszájukat. Mivel érdekelték a részletek, megkeresték Pharyust, hogy újabb információkat kapjanak tőle. A növénykertbe sétáltak le, ám a Daarhyant nem találták. Az egyik Kertész igazította útba őket, miszerint felment a Könyvtárba, hogy jobban megismerje az embereket, valamint még több információt szerezzen. Így hát ismét liftbe szálltak és néhány perc gyaloglás után elérték a Könyvtár hatalmas ajtaját. Egy művészien faragott, könyveket, fákat, a könyv nyomtatás útját és a digitális világ közti átmenetet lehetett felfedezni rajta.

- Úgy látszik már teljesen jól vagy. Jó reggelt! - köszönt Jerry az idegennek, aki egy asztalnál üldögélt és egy olvasótáblát nézegetett. Maga a terem szintén óriási méreteket ölelt fel, bár a Növénykerttől sokkal alacsonyabb belmagasságot ért el, a hosszában viszont túlnőtte azt. Különös egy terem tárult fel azok előtt, kik ide beléptek. A régi és a modern kor különleges egyvelege keveredett idebent. Hatalmas oszlopok tartották a mennyezetet, melyet szintén különböző faragások díszítettek. Köztük plafonig érő polcszerkezetek, melyen kisebb-nagyobb könyveket, tekercseket, feljegyzéseket, leveleket tároltak. Szinte egytől-egyig mind digitalizálva volt, ám megtartották őket, ha esetleg mégis szükség lenne rájuk. Ha bármit olvasni akartak, akkor az olvasótáblát használták, melyet Pharyus is figyelt. Többen is sétáltak a csarnokban, valaki keresgélt, mások olvastak, megint mások pakolták a papírokat. Az olvasótábla valójában egy tablet volt, melyet vagy a hozzá kapott tollal, vagy érintéssel vezéreltek, lapoztak. A két Tanonc Pharyus fölé magasodott, ám az idegen nem tekintett fel rájuk, csak visszaköszönt.

- Mi jót olvasol? - érdeklődött Sam.

- A világotok fejlődését vettem szemügyre, de igen, úgy érzem, teljesen jól vagyok. Bár lehetne még növelni az energiaszintem, ám ahhoz már természetes Napfény kell, így inkább hasznosan töltöm az este ezen részét.

- És most már elárulod, hova is kell mennünk? - kérdezősködött tovább az idősebb tanonc.

- Még nem. nincs itt az ideje. - mormolta.

- Na ne már! Nézd, ahogy a Tanács is mondta, mi teljesen támogatjuk az ügyet, amennyiben az emberekért, illetve valami hasznos dologért harcolsz. - mordult fel Jeremy. - Nincs értelme itt titkolózni előttünk. Nem fogunk bezárni, vagy gátolni bármiben is, szóval bízhatsz bennünk.

- A bizalom megvan, legalábbis egyelőre. Nézzétek, nem tudhatom, ki lehet a TÖMB tagja, igyekszem elhessegetni a gondolatokat, de leginkább Kevin az, akiben megbízok. - felelte, majd az asztal egyik fiókjából kiemelte a laptopot, melyet még Kevin házában épített át. Kinyitotta és gépelni kezdett. Mivel az Őrök vele szemben álltak, nem látták mit csinál, ám remélték, hogy meg fognak tudni valami információt. Érdeklődve fürkészték a lényt, aki kisvártatva teljesen lenyitotta a laptop kijelzőjét, mely úgy nézett ki, mint egy nyitott könyv.

- Itt vannak. - mutatott a kijelzőn látható térképre, mely tőlük jó pár órányi autóútra levő területen

jelzett három pontot, és a térkép lassan kinagyította az adott területet. Colorado állam közepén elhagyott, lakatlan helyeken villogtak a pontok, bár még így is több négyzetkilométernyi területet fedett le egy-egy pont. - Ide kell mennünk. Reményeim szerint az egyik helyen megtaláljuk, amit keresek.

- Reméljük így lesz, és meg tudjátok állítani ezt a vírust, mert a hírek szerint egyre rosszabb a helyzet, egyre több a beteg és egyre rosszabb az állapotuk. Nem tudni meddig bírják, de nem túl biztató a helyzet. - szólt Sam.

- Tudok róla. - érintette meg az olvasótáblát, melyen a hírek tűntek fel. - A fertőzöttek száma exponenciálisan növekszik, már több százezer betegről tudnak és szerintem már több millió ember hordozza a kórt. Amíg nincs megfelelő ellenszer, márpedig az emberek nem fogják ezt megtalálni időben, ez egészen biztos, addig a remény halovány. Ahogy az ellenfelet ismerem, napok múlva halottak is lesznek.

- Akkor gyorsan össze kell kapnunk magukat. Hosszú lesz az út odáig és jobb lenne minél előbb indulni. Akár már most is! - nyomatékosította a sietséget, ám Pharyus óva intett az elhamarkodottságtól.

- Még várnunk kell egy-két órát ezzel, de álljatok készen az indulásra. Amennyiben lehet három autóval kellene mennünk, hogy minél előbb megtudjuk, hol lelhető fel Ghaya.

- És miért kell várnunk?

- Egyelőre több rendszert is használok az Őrség bázisán belül, melyre feltétlen szükséges van, hogy pontos koordinátákat is meg tudjuk kapni. Sajnos ez még a ti rendszereitekkel is sok időt vesz igénybe. Emellett igyekszem elegendő információval feltölteni a gépet. - mutatott a laptopra. - Úgy érzem hasznosabb, ha a szükséges információ itt is fellelhető. Nálam már megvan, ám ha bármi történik velem, nektek kell folytatnotok a küldetést. A saját érdeketekben. - nézett komolyan és némi kétséggel az Őrökre.

- Hmm, rendben. Remélhetőleg nem lesz semmi bajod, bízok benne, meg persze az erődben és a képességeidben is.

- Mindez vajmi kevés a TÖMB ellen. Közvetlen közelről esélyünk sincs velük szemben. Túl sokan vannak és túl precízek. - felelte, bár utána azért hozzátette. - Igaz, Ti sem vagytok piskóták, hogy földi mondással éljek.

- És mi hogy tudjuk ezt a gépet használni, nem is ismerjük a rendszered. - tekintett a gépre Jerry, amin idegen jelek és furcsa ábrák tarkították a térképet.

- Nem bonyolult, amint hozzáértetek, tudni fogja, hogy mit akartok látni. Próbáld ki! - biztatta az idegen a tanoncokat, akik ezen felbuzdulva rögtön meg is néztek pár mozifilm előzetest, Alaszkáról pár képet, valamint egy-két nagyváros reggeli forgalmát.

- Ez egész jó! - mosolyodott el Jeremy.

- Hasznos tud lenni, ez tény. - helyeselt Pharyus is, majd felkelt a helyéről. - A rövid idő alatt, ami rendelkezésünkre áll, még sok mindent kell készítenem, felkészültnek kell lennem, mire odaérünk. - tette össze a kezét, és koncentrált. A fiatalok látván, hogy partnerük belemerült valaminek a készítésébe, jobbnak látták, ha mennek dolgukra. Körbenéztek inkább a támaszponton, valamint beszéltek Willel is, bár túl sok hasznosat és örömteli hírt ő sem tudott közölni velük. Összeszedték az utazáshoz szükséges eszközöket és felkészítették a járművüket az indulásra. Lassacskán már fél nyolc felé járt az idő, felébredt Kevin és a lány is, Jerry megkereste és elkísérte őket a kantinba, míg Sam árupakolásba kezdett a konyhások részére.

- Hé, Samy, nem hiszed el ki van itt! - kiáltott felé rohanva egyik tanonctársa, mikor épp befejezte a pakolást.

- Mi az Tim? - tette le az utolsó csomagot is, majd leporolta magát, barátja távolabb állt meg tőle és többször is sietetve intett, miközben monológját hadarta.

- Öregem, biztosra veszem, hogy mikor a főbejáratnál sétáltam el, Eric Mason szállt le a motorról valami csini kiscsajjal! Egyszerre két meglepetés is, a legendás Királyi Őr, és egy olyan csajszi, akit nem látsz mindennap!

- Már megint képzelődsz, a csajszit azt elhiszem, meg is nézem mindjárt magamnak, de hogy Eric itt lenne, azt csak szeretnéd! - indul el Sam nagy léptekkel a főbejárat felé.

- Azért ennyire nem kell rohanni! – szedte a lábát Tim is. – Bár ebből is látszik, hogy mennyire érdekel az, amit mondtam. – vigyorgott.

Eközben a könyvtárban álldogáló Pharyus már több kisebb használati tárgyat elkészített, majd egy újabb alkotást elkezdve megtorpant. Arcán apró megrándulások jelezték, hogy valamit érez a közelben, miközben fejét lassan ide-oda billegette. Szemét csukva tartotta, mintha valami gond lenne. Eleinte nem tudta eldönteni, hogy mi történik, alig érezte a forrást, ám egyre inkább csak erősödött a közelgő jele és fél perc elteltével már tisztán látta, ki van a közelben. Hirtelen felnyitotta szemhéját, felkapta a laptopot és sietve elhagyta a könyvtárat.

Samuel és barátja hamar megérkezett a hatalmas aulához, és a folyosó végét jelentő fal mellett álltak meg. Akikről Tim mesélt, épp akkor hagyták el a recepciót. A férfi majd két méter magas és izmos termetével igencsak óriásnak tűnt előttük. Elnyűtt őrsegi nadrágot és csizmát viselt, valamint egy ócska barna felsőt, melyet derékban egy kötélszerű öv fogott össze. Arcát, szem körüli tetoválását, valamint a soha le nem vett nyakláncát mindenki ismerte az Őrök körében. Mellette eltörpült a több mint egy fejjel alacsonyabb leányzó, akinek kleopátraszerű hajának frufruja némileg a szemöldöke fölött végződött, de középen egy jó centivel hosszabbra volt vágva. Kedves mosolygós tekintete, gyönyörű sötét szemei, arcvonásai egy fiatal lányt sejtettek, akin különleges mintázatú, a vállát még épp eltakaró, derékig érő szürkésfehéres felső díszelgett, melyet jobb lábánál hosszabbra szabtak, és majdnem a térdéig leért. Emellett egyszerű nadrágot és valamiféle sportcipőt viselt.

- Ez bizony Eric öregem! - bökte meg Samet, aki erősen megdöbben. Hol a lányra, hol a Testőrré nézett.

- Igen, mégsem tévedtél. - tért magához a tanonc, majd rádión gyorsan szólt Jerrynek. - Gyere ide az aulába, amilyen gyorsan csak tudsz! - bár mire kimondta, addigra Eric elindult az egyik lifthez, magára hagyva a lányt.

- Mennyit adsz, ha odamegyek és leveszem a lábáról a csajt?

- Esélyed sincs. - vigyorgott Samuel.

- No figyelj és tanulj a mestertől. - húzta ki magát és indult el a leányzó felé.

- Erre befizetek. - figyelte a távolodó Timet, aki szóba is elegyedett a nővel. Egy percnyi társalgás után megérkezett Jeremy is, akit Sam egy határozott mozdulattal állított meg és kezével jelezte, hogy most ne beszéljen. Egy újabb perc telt el és az idősebb tanonc már kezdett aggódni, hogy mégis sikerül bohókás barátjának megfűzni a lányt, mikor azonban Tim hozzáért volna a hölgyhöz, a nő pár mozdulattal és egy erőteljes lendülettel a földre vágta a fiút. A két tanonc meglepődésében kezdett halk nevetésbe és elindultak kiterült barátjuk felé.

- Na mit mondtam? - kérdezte gúnyosan Tim fölé magasodva.

- Huh, ha én ezt tudom. - nyöszörögte.

Pár pillanat múlva feltűnt Pharyus is, aki egyenesen a lány felé ment, majd összekulcsolták az egyik kezüket egy kis időre.

- Jó újra látni. Azt hittem téged is elveszítettelek. - köszöntötte a Daarhyant.

- Ti ismeritek egymást? - mutatott egyikre-másikra Jerry. Épp akkor érkezett meg Kevin és a lány is a csarnokba.

- Igen, ő a társam, Erhynia. Hárman érkeztünk a Földre, de erős a gyanúm, hogy Dovorust megölték.

- Miről van szó? - tápáskodott fel Tim is a földről elég vörös fejjel, ahol eddig kényelmesen heverészt.

- Csak arról, hogy egy földönkívüli robot terített le az előbb. - vigyorgott Jerry.

- Köszönjük a jellemzést. - nyugtázta fanyar vigyorral a lány.

- Bocsánat érte!

- Semmi baj. - legyintett Pharyus. - Végül is ez az igazság. – igyekezett elsajátítani az emberi mozdulatokat és jelzéseket.

- Úgy látom kibővült a csapatunk. - ért a közelbe Kevin és a megmentettje is.

- Igen, bemutatom Erhyniát, a csapat műszaki tisztjét. Bár a ti nyelveteken inkább orvost kellett volna

mondanom.

- És ki is volt ez a Do-valaki? - érdeklődött Sam.

- A csapatom fegyverszakértője. A TÖMB ellen hatásos harceszközöket tudott volna készíteni. Sajnos így most már csak magunkra maradtunk. - válaszolta, majd társához fordult. - Ami azt illeti, így is későn éreztem meg, hogy itt vagy. Még mindig rossz ez a felismerő rendszer, valamint a jeladás sem működik jól, így azt ki is kapcsoltam.

- Ezért nem éreztem akkor a jelenléted a közelben.

- Hello mindenki. Hm, Erhyn, gyorsan barátkozol. - ért vissza Eric hozzájuk.

- Megleptek az emberek – pillantott Timre –, valamint megtalált Pharyus is, akiről meséltem.

- Üdv az új Építőnek! – köszöntötte a Király Őr a fekete Daarhyant. – És Neked van valami terved? Mert Erhyn Benned bízott, hogy tudsz majd támpontokat is adni a feladatotokhoz.

- Van. – válaszolta kurtán, mire a többiek a folytatást várták, ám az elmaradt.

- Mindig ilyen bőbeszédű? – nézett a tanoncokra.

- Nem viszi túlzásba. – bólogatott Sam.

- Rendben. – szólt Pharyus, miután Erhyniával összenéztek. Odasétált egy asztalhoz, melyre letette a kezében szorongatott laptopot és kinyitotta azt. A többiek körülállták, mintha valami kupaktanács kezdődött volna. A kijelző egyik sarkában feltűnt Fraser, a másikban pedig a találatok, majd a térkép a három pont felé közeledett. A másik felső sarokban fura jelek változtak folyton, mely az Építők számára az időt jelezte.

- A terv egyelőre annyi, hogy elmegyünk a három találat koordinátáira, amint pontosan be lesznek azonosítva. Megkeressük Ghaya-t, elkerüljük a TÖMB erőit és meggyógyítjuk a beteg embereket. Nagyvonalakban ennyi. Ám attól félek, hogy minden erejüket mozgósították, hogy végezzenek velem és Erhyniával.

- Jól látom, hogy az a Pawnee-i legelő, ahol a két pont villog? – érdeklődött Eric.

- Igen, kettőt ott lokalizált, egy pedig észak-nyugatabbra egy hegyes vidéken. Mivel a sík vidék két találata közelebb van, ezért azokat nézzük meg előbb. Mivel nem valószínű, hogy a felszínen van, ezért az egyik csapattal Erhynia, a másikkal én megyek, mert mi viszonylag hamar ki tudjuk deríteni, hogy az adott helyen van-e. Gondolom a társam elmondta, hogy mire kell számítani. – nézett a magas Őrre.

- Semmi jóra. – foglalta össze röviden. – Mint általában.

- Mondhatjuk így is. Most már csak egy valamit kell tisztáznunk. – tekintett Kevinre.

- És mi az? – kérdezett a srác, de azon nyomban eszébe jutott, hogy minden bizonnyal róla lesz szó.

- Mármost, hogyan is döntöttem?

- Pontosan.

- A fél éjszakán keresztül ezen gondolkodtam, mondhatom, elég nehéz volt eldönteni, hogy mi is a jobb nekem, de semmiképp sem akarok kimaradni egy ilyen kalandból, még ha veszélyes is. Látom a kockázatokat, de ha futni kell, futok, ha pedig baj van, akkor majd háttérbe húzódok, és nem leszek láb alatt és...

- Tehát jön. – sóhajtott Jeremy és vágta el a fiú hosszú monológját.

- Ettől tartottam. – vallotta be Pharyus. – De nem akarok vitába szállni ismét.

- Lehetne egy kérdésem? – érdeklődött Eric, mire rá tekintettek. – Miért nem egy jól képzett Testőr-csapatot küldenek két tanonc és egy civil helyett? Bocs fiúk, de nem ez lenne logikus? Minek visztek két gyereket is magatokkal? – kérdezte kissé lenézően.

- A küldetés a Daarhyanoké. Én nem kértem kísérőket vagy segítőkét. Ők akarnak mindenáron elkísérni. Itt hagyhatnám őket, de az Őröknek hasznát lehet venni, Kevin pedig az egyetlen, akiben feltétel nélkül megbízok, még ha kicsit lökött is. Ha nem találjuk meg Ghaya-t, akkor mindegy, hogy ki kísér utamon. Ha a száz legmegfelelőbb embert is adnák mellém, a TÖMB akkor is erősebb lenne. Itt a cél megtalálni Ghaya-t és menekülni az ellenség elől. Különbben sincs időnk arra, hogy bármiféle erősítésre várjuk. Tizenöt perc múlva indulnunk kell és nem fogok várni senkire. – csukta össze a gépet.

- Makacs egy jószág. Azért szólok a vezetőségnek, hogy készüljenek fel.

- Tudnak rólunk.

- Az lehet, ám bármi megtörténhet, és akkor mindannyiunkra szükség lesz! – bökte oda és indult el

Eric.

- Hát legyen. – válaszolta, majd a többiekhez fordult. – Aki jönni akar az álljon készen és jöjjön ki. Jeremy, kérlek szedd össze nekik a megfelelő védelmet. – mutatott a lányra és a fiúra.

- Biztos, hogy jönni akartok? – érdeklődött Sam.

- Igen. – válaszolták majdnem egyszerre.

- Ó, anyám, mibe csöppentünk!? – nézett fel a plafonra Sam, mintha onnan várhatna valami segítséget, majd a két tanonccal egyetemben nekilódultak, hogy a raktárból összeszedjenek minden fontos kelléket.

A két Építő és gyerek kísért a főbejárat előtti lépcsőre és ott várták a többieket, míg visszaérnek. A Nap már elindult az ég aljáról, bár őket csak a hűvös szél érte, mivel az épület nyugatra tekintett. Egészen hűvös idő járt feléjük, majdhogynem fáztak. A lány egy kicsit közelebb is lépett Kevinhez, de azért tartott némi távolságot.

- Én még mindig nem javasolnám nektek ezt a kalandot. Lehet, az életünkkel fizetünk. És mivel valószínűleg mi tartunk ki a legtovább, nem szeretném végignézni azok halálát, akik segítettek nekem. – mondta mindvégig a távolba nézve.

- Hagyjál már ezzel a dumával, nem fogunk meghalni! – felelte flegmán a srác.

- Nagyon remélem.

- Amíg nem érnek ide a többiek, megjavítom a hibás rendszereid. – tette Pharyus vállára a kezét Erhynia.

- Köszönöm.

Hamarosan megérkezett Eric is, immár teljes harci díszben és új Őrségi ruhákban. Egy kulacs vizet erősített fel az övére és leellenőrizte az összes kistáskáját, hogy megvannak-e a szükséges eszközök. Hátán két kard markolata emelkedett feje mellett, valamint combjaira erősített egy-egy pisztolyt. Utolsóként megérkezett Jeremy és Sam is, hoztak bőségesen felszerelést, melyet rögtön a két gyerek kezébe nyomtak. Maguknak némi elemőzsiát, italt, valamint lőszert hurcoltak, a többi szükséges eszköz a kocsiban volt.

- Nos, mehetünk? – nézett körbe Sam.

- Részemről igen. – indult el a lépcsőn lefelé az Építő, mire a többiek követték.

- Mennyi idő alatt érünk oda? – érdeklődött Kevin.

- A távolság megközelítőleg háromszáz kilométer az első két célhoz. A harmadik majdnem négyszázra van. Pár óra alatt odaérünk.

- Most van negyed kilenc, olyan dél és egy óra között odaérünk, ha rajtunk múlik. – tájékoztatott Sam.

- Az király. És ki kivel megy? – kérdezett ismét a srác, miután leértek a lépcsőkön.

- Az egyik autót Jeremy, a másikat én vezetem. Azt, hogy ki kivel akar menni, döntsétek el most. – de mire kimondta, Eric már a motorjánál állt, fejére húzta ezüst és fekete színben csillogó bukósisakját és indulásra készen állt. Nem beszélt sokat, az Örök tudták, hogy nem kell faggatni. Végül Jeremy mellett Pharyus, mögötte Kevin és a lány foglalt helyet. A másik járműben pedig Sam és Erhynia. Őket Eric követte motoron. Jobban hozzászokott a két kerékhez, valamint jobban érezte magát ha nem kell társaságban lennie, bár segíteni mindig szívesen segített.

Mindketten rögtön a gázra léptek és nem totojáztak, siettek, ha már így is ennyit kellett várniuk. Hamar maguk mögött hagyták a központot és az azt elrejtő fákat. Egy ideig csendben üldögéltek és hallgatták a rádiót, ám Kevin csak nem tudott huzamosabb ideig nyugodtan maradni.

- Amúgy ki ez a fickó, aki jön velünk motorral?

- Eric Mason. Egy olyan Testőr, aki valóságos legenda. – válaszolta röviden Jerry.

- No és miért?

- Nos, főleg azért, mert a vívást olyan szinten tudja, hogy nem igazán ismerek olyan embert, aki esetleg a közelébe érne. Két kardot forgat, meglehetősen jól.

- Wáó, az nem semmi, bár már láttam olyan embereket, akik két karddal nyomultak. Szóval azért nem ő az egyedüli szerintem. – felelte kicsit lenézően.

- Aha, persze. – reagált a rádiós rendszeren keresztül Sam. – Csak még Jerry kolléga nem mondta a lényegét. Az az ember úgy vív két karddal, ahogy senki más. Ha rá négy-öt ember tart fegyvert, akkor se esik kétségbe, lazán leveri őket pusztán a pengék használatával. De fegyverforgatásban se utolsó az ipse. Szóval ne becsüld le!

- Ez mi volt? – érdeklődött a kocsi belső terét fürkészve a srác és a lány.

- Az Őrségi járművekben vannak azért apró trükkök. Például ez a kommunikációs rendszer. Ha a járművek elég közel vannak egymáshoz, akkor könnyedén tudsz beszélni a másik sofőrrel. Olyan mint a telefonokon a bluetooth vagy a wifi. Hasznos találmány ám. - dicsekedett Jeremy – Szóval Sam szólt át a másik autóból.

- Király járgányok. Nekem is kell egy ilyen! De amúgy miről beszélt Sam? Hogy védi meg magát karddal a pisztolyokkal szemben? – csodálkozott a fiú.

- Nem láttad mit csináltunk a városban? – kérdezett vissza a sofőr.

- Hát baromira nem! Inkább igyekeztem elhúzni onnan, mintsem azt nézzem, hogy a többiek mit csinálnak. Azt mondtátok, hogy menjek így hát mentem, nem kezdtem bele nézelődni, még a végén...

- Jól van, jól van! Értem én. – csitította, mire az fanyar képet vágott. – Az Őrségi képzés egyik vonala a vívás. Ám az egyszerű vívason túl olyan oktatást kapunk, hogy... hogyan is mondjam?

- Olyan mint a baseball. – szólt ismét Sam. – Csak itt a kard az ütő, a golyó pedig a labda. No meg ez nem egyszerűen erről szól.

- Sokkal inkább arról, hogy kivédd a halálos kis fémdarabokat. Nem kell elütni, csak úgy forgatni a pengét, hogy útját álld a lövedékeknek. Keményen tanítják ezt.

- És lehet szerezni sok kék meg zöld foltot a gumilövedékektől gyakorlás közben! – tárta fel emlékeit a másik sofőr.

- Csak a magad nevében beszélj! – vigyorgott Jerry.

- Jól van már, Mr. Nagyon-ügyes! Hagyj ne említsem meg a mocsaras kalandod! – vágott vissza.

- Kösz szépen! – nyugtázta, mert rögtön eszébe jutott, hogy akkor ő szenvedett sokat.

- Wáó! Akkor olyanok vagytok, mint a jedik! Csak nem épp fénykarddal. És hogy bírják ki a kardok a töltények erejét? Nem törnek el egy idő után? – érdeklődött tovább Kevin.

- Ezek olyan ötvözetből készültek, melyek tízezernyi nagy kaliberű lövedék után sem sérülnek meg. Maximum csinosítani kell őket kicsit. Jó fajta pengék! – tekintett le egy pillanatra a mellette elfekvő kardra, aminek külön tokja volt a járműben.

Az út során sokat beszélgettek, főleg Kevin kérdezett, néha azonban a lány is feltett egy-egy érdekes mondatot, valahogy bátrabb lett tegnap óta. Pharyus főleg csöndben ült és a tájat kémlelte, miközben hallgatta a többiek diskurálását. Neki Erhyniával volt egy privát kommunikációs csatornája és azon társalgott, tervezték az előttük álló napokat, hogy és mit csináljanak. Mert a terv egyik része volt megtalálni Ghaya-t, egy másik része pedig hazajutni. Sok kérdés maradt nyitva előttük, melyet csak a későbbiekben tudtak megválaszolni. Él-e még Ghaya? Túl fogják-e élni mindezt? Mi lesz az emberekkel? Visszajutnak-e a bolygójukra? Ezek és még megannyi dilemma foglalkoztatta őket. A jobb hangulathoz Jeremy elindított egy pörgős számot, hogy feldobja az utazásukat.

Ismeretlen hely:

Egy fényben úszó alak állt a terem ablaka előtt, mely a délelőtti napfényt engedte be és töltötte meg a méreteres szobát. A korai ragyogás még nem adott át nagy hőt, ám a fénye ellentmondást nem tűrően öntötte el a szobát, visszaverődve a falakról, melyet tükrökkel burkoltak. Hogy a csillogást ne tükrözzék vissza a világba, a külső üvegeket úgy alakították ki, hogy ne engedje vissza azt.

Az egyik informátor érkezett meg a szoba ajtajához és rögtön tájékoztatást is adott felettesének.

- Megtaláltuk azokat, akik segítik Pharyust. Testőröknek nevezik magukat. Számos támaszpontjuk van szerte a világban, a főbázisuk pedig Denvertől nyugatra található. Mindössze az emberek megsegítése és védelme a céljuk. Nem tűnnek fenyegetőnek, nincs jelentős erejük.

- Ennek ellenére segítik a Daarhyant, akik ellenünk készülnek. Tehát fenyegetést jelentenek számunkra. Romboljátok le a bázisukat!

- De Nemegron, arra nincs időnk és erőnk sem. Az ütemtervet így is nehezen tudjuk tartani. - vona-

kodott a hírhozó.

- Elég lesz üzenetet küldeni nekik. Csak a központjukat semmisítsétek meg. Azonnal!
- Igenis nagyuram! Máris indítom a Ruitokat. – hagyta el a termet a küldönc és kiadta az utasítást az Őrségi főbázis lerombolására.

Pawnee Nemzeti Legelő, Colorado állam:

Az út során sokat beszélgettek, de mikor már közeledtek a céljuk felé mindenki csendben maradt és reménykedett, hogy találnak is valamit. Egyedül a rádió ontotta a zenéket egymás után. Miután elérték Kersey-t, a Legelő délnyugati csücskén elhelyezkedő apró falut, megálltak pár percre, hogy aztán újult erővel induljanak neki az útnak. Eric odasétált az Építő lányhoz, míg a többiek szétszéledtek. Bár Kevin nem akart mindig kíséretet, Jeremy akkor is elkísérte őket a mellékhelyiségig. Pharyus ha nehezen is, de türelemmel viselte a megállás kényszerűségét.

- Erhyn, nincs véletlenül valami speciális műszerek, amit használni tudnék Ghaya felkutatásához? Feleslegesnek tartom, hogy hárman menjünk két helyre, mikor addig megnézhetném a harmadik lehetséges helyet. - szólt Eric az autónak támaszkodva.

- Ebben Pharyus tud neked segíteni. - felelte Pharyusra nézve, aki visszanézett rá. – Szerintem már készített több eszközt is.

- Kösz. - indult a másik járműhöz. - Pharyus...

- Itt van. - nyújtotta ki az autóból az alig tenyérnyi méretű kis ketyerét. - Magától működik, amerről érzékel valamiféle energiát, abba az irányba mutatnak ezek a hullámok. A jel erősségét a háttérben látható görbe jelzi.

- Köszönöm. Remélhetőleg egyikünk sikerrel fog járni. - hangjában nem volt jele semmiféle érzelmenek. Bólintással is megköszönte a kapott dolgot, majd eltette az övében található egyik kis táskába az eszközt.

- Eric! – szólt utána a Daarhyan, mire a hatalmas Őr megtorpant. – Légy óvatos! – a férfi nem reagált rá szóval, visszasétált motorjához. Pharyus érezte, hogy furcsa emberrel van dolga. Nem azt érezte, amit Kevin házában, hogy valaki a TÖMB csatlósa lett volna, sokkal inkább a belső kisugárzását, az érzelmeit érezte nem megszokottnak. Mintha nem is lenne ennek az embernek érzelme, olyan rideg és megtört...

A Királyi Őr felpattant a motorjára és szó nélkül elhajtott a harmadik koordináta felé. Sam visszaérve az autóhoz a távolodó Testőrt nézte.

- Hát ez meg hova ment? – tekintett az Építő lányra.

- Megnézi a harmadik lehetséges helyet. – pattant be a kocsiba.

- Rendben, akkor mi meg megnézzük a keleti találatot. Megvannak a koordináták? – a kérdésre Erhynia bólintással válaszolt. – Akkor jó, Pharyus, mi elmentünk, Tiétek marad a középső pötty. – a Daarhyan bólintott, hogy érti. Sam a gázra lépett és nekiindultak az útnak. – Ejha, úgy látom itt mindenki szeret bólogatni. – mormogta magának.

A csapat szétvált és mindhárman más irányba indultak. Eric nyugatra, majd északra a hegyek felé vette az irányt, miközben Jeremy egyenesen északra a legelő közepére indult, Sam pedig keletre, a pusztaság csücskébe. Az út második szakaszában már Kevin is kevesebbet beszélt, és várta hogy végre odaérjenek. A táj most nem tartogatott nekik semmi látnivalót, csak a nagy pusztaság terült el előttük és az út, melyen a kerekek erőteljesen haladtak előre. Dél múlt néhány perccel, mikor Jeremy megközelítette a koordinátákat. Grover falu előtt lassítottak le, és tértek le a terepjáróval az útról. Már csak jó egy kilométeres út választotta el őket céljuktól, a talaj pedig nem gátolta a járművet a haladásban, így a sofőr itt is a lovak közé csapott, hatalmas port kavarva maguk mögött. A lengéscsillapítóknak akadt némi dolguk, de jól kezelték az itt-ott röggel tarkított síkságot.

Pár perc múlva meg is érkeztek a kijelölt helyre. Látszólag semmi érdekes nem tűnt fel a tájon, pár fa magasodott mindössze a közelükben. Jeremy aggodalmas tekintettel szállt ki az autóból, hátára kapta a kardját, őt követték a többiek is. A Daarhyan körbenézett a terepen, majd elindult a pontos koordináták felé.

- Ami azt illeti figyelnek bennünket. – szólt a tanoncnak Pharyus.

- Hol? – kezdett ismét alaposan körbenézni.

- Amin jöttünk úton áll egy lerobbantnak tűnő autó, benne két fickóval, innen vagy két kilométerre. Te nem fogod látni őket, én is csak a szenzoraimmal vettem észre őket, amit Erhynia megjavított. Nem veszélyesek, nem TÖMB tagok, de tudják, hogy keresünk valamit. – állt meg végül a kijelölt helyen. Köré gyűltek a többiek is.

- És itt kellene lennie valaminek vagy valakinek? – sasolt erősen Kevin, de nem látott semmi különlegeset.

- Gyanítom nem a felszínen, inkább a föld alatt van valami. – tette le egyik tenyerét a talajra és koncentrált. A tanonc közben fürkészte a tájat, hátha esetleg észrevesz valamit a közelben, de semmi. Hogy távolabbra lásson, egy távcsövet hívott segítségül. Eközben Pharyus hosszú percekig nem mozdult, keresett valami nem földi eredetűt a mélyben. Miután nem talált semmit, fejcsóválva kezdte el kezével kaparni a földet és pár centivel a talajszint alatt talált egy apró kis fémdarabot.

- Ugye nem ezt kerestük? – érdeklődött kételkedve Jerry, miután a fekete fickó kiegyenesedett és maga elé tartott tenyerében egy alig pár centis fémdarabot láttak.

- Nem, nem bír semmilyen információval. – válaszolta és a fémdarab beleolvadt a tenyerébe, majd eltűnt. Magába olvasztotta, mert bár attól származott, akit kerestek, de nem hordozott semmi használhatót.

- Tudod, ettől még mindig a hideg futkos a hátamon! – mutogatott Kevin Pharyusra és a lány is nagyra nyitott szemekkel nézte végig, ahogy eltűnteti a fémdarabot. – De majd talán megszokom, pedig már én láttam a legtöbbet ilyesmit, de...

- Pszt! - szólt Jeremy és a kocsik felé fülelt, majd sietős léptekkel indult meg felé. Sam szólt a belső rádión, majd ő is behajolt az ajtón.

- Hamarosan odaérünk a célhoz, ti hogy álltok?

- Mi már itt vagyunk, de nem leltünk meg, amit vagy akit kerestünk. Mindjárt indulunk Eric után. - tekintett a többiekre, akik visszaindultak az autó felé. Pharyus semmitmondó vagy épp rezzenéstelen arca most először mutatott egyfajta szomorú arckifejezést. Jeremy szó nélkül indult tovább északra, hogy aztán majd a hegyek felé vegye az irányt.

Alig tíz perc elteltével Sam ismét jelentkezett.

- Most értünk ide. Körülnézünk, hátha találunk valamit, bár elég sivár ez a környék. – lépett ki a járműből és szétnézett. Erhynia egy kisebb bucka aljához ballagott. Hasonlóan Pharyushoz ő is félig térdre ereszkedett és egyik tenyerét a földre helyezte. A tanonc a kocsinak dőlve gyönyörködött a lányban.

- Annak ellenére, hogy robot a csaj, egész dögös. – motyogott halkan, mire a Daarhyan ránézett, ő pedig némileg oldalra fordított fejjel folytatta. – Csak túl jó a füle.

Egy perc nem telt el és Erhynia egy marék földet szorítva indult vissza a jármű felé. Félúton járt, mikor a távolban lövés dördült és a lány egy hirtelen mozdulattal hajolt el előre. Ezt látva és a hangot hallva a tanonc azonnal az autó fedezékébe bújt és pisztolyt rántott.

- Úgy látom ezek soha nem mennek szabadságra! – morgott, mire a lány is mellé ért. – Gondolom ők is a TÖMBhöz tartoznak, ugye?

- Igen. És nem fognak leállni, míg élünk! – válaszolta fennhangon, mert a lövések egyre sűrűbben hallatszódtak. Sam kikémlelt a fedezék mögül és viszonzta a tüzet, de túl messze voltak ahhoz, hogy ilyen szögből jól tudjon célozni. Pár lövés leadása után visszavonult a fedezék mögé.

- Túl nagy a távolság, alig látom őket! – morgolászott, ám Erhynia a kezét nyújtotta felé.

- Add ide azt a pisztolyt!

- Miért, Te talán jobb lövő vagy? – adta át, majd a következő pillanatban eszébe jutott. - Öhm, minden bizonnyal igen, ha robot vagy.

A Daarhyan kezében a fegyver változni kezdett. A cső vége lassan megnyúlt, miközben a burkolat is formálódott. Alig hallható furcsa fémes, rideg hang hallatszódott, ami a pisztoly felől érkezett. A végére mintha hangtompítót szereltek volna, olyan alakot vett fel, ám erősen bordázott felületet kapott ez a kiegészítő, emellett különös elemekkel kapcsolódott az eredeti pisztolytörzshöz. Mindez pár másodperc alatt lezajlott, Sam pedig csak nézett megdöbbenően. Az ellenség mindeközben nem adta fel, oly-

kor-olykor leadott néhány lövést. Erhynia kibújt fedezéke mögül, majd tüzet nyitott. Egymás után lőtte ki a golyókat, míg a tár ki nem ürült. Ám a Testőr meglepetésére ezután sem állt le. A tucatnyi lőszer elfogyása után is folytatta a tüzelést. Mint valami rosszul megkonstruált akciófilmben ahol "elfelejtene" tárat cserélni. Közel harminc lövés után Erhynia visszabújt a fedezék mögé és visszaadta a fegyvert tulajdonosának.

- E-ez mi volt? – hökkent meg erősen.

- Daarhyan fegyvervarázslat. – mosolygott a lány. – Bár ez elég sok energiát felemészt, de ennek ellenére hatalmas előny az újratöltés nélküli lövöldözés.

- Aha, akkor gyerünk, tűnjünk el innen! – ugrott vissza a kocsiba. – Csak ne lenne ilyen agyonlőtt! – fintorgott. – Pár nap alatt ez már a második. Szerencsére golyóálló, de a fényezésnek akkor sem tesz jót!

- Ez legyen a legkisebb gondunk.

- No igen. – indította be a motort, ami hangosan felbőgött a csendes tájon, majd amilyen gyorsan csak tudtak, maguk mögött hagyták a helyet.

Wyoming állam, Cheyenne-től északnyugatra:

A motoros fickó bő egy órás vezetés után lehajtott a kétszáztízese útról és egy kis mellékúton folytatta az előrehaladást, majd a sok magaslat közül kinézett magának egyet, és felhajtott rá. A GPS vezette útja során, bár nem mindig bízott benne, mert volt már, hogy rossz irányba terelte, de ismerős terepen inkább csak távolságmérésre használta. Most is kikapcsolta az irányítást, csak a koordináták miatt nézett néha oda. Felérve a magaslatra még mindig keveset látott a tájból a sok fa miatt, így keresett egy jobb helyet, ahonnan kémlelheti a tájat.

Tőle keletre egy magasabb hegyvonulat húzódott végig, a GPS jel is arra mutatta a Pharyus által megadott helyet. Távcsövével végigkémlelte a hegyoldalt, de elsőre nem látott semmit. Keveset is látott, de nem nagyon akadt alkalmas hely, ahonnan jól rálátna a helyre. Nem akart rögvést odamenni, szerette az óvatosságot, mintsem bármi meglepetés érje egy általa kevésbé ismert helyen. Motorra pattant és átment a tőle északabbra fekvő dombra, elbújt a fák takarásába, ám ő onnan tisztán rálátott a messzelátóval a helyre. Eleinte semmi mozgást nem látott, de ahogy vizslatta a helyet, egyszer csak több fegyveres fickó is feltűnt. Katonai öltözékben sétálgattak, mintha valami őrző lett volna. A keresgélés közepette meglátott egy kisebb épületet is, amit majdnem eltakart a hegyoldal, valamint egy bejáratot, ami valószínűleg a hegy gyomrába vezetett be. Kezdte azt gyanítani, hogy itt valami katonai bázis lehet, mely a hegyben építettek ki. Közelebb kellett mennie, hogy bármi hasznosabb információt kiderítsen, mert hol egyik, hol másik oldalról takarták a hegyvonulatok. Ismét felugrott a kétkerekűre és megkerülte a kisebb hegyet, hogy szemből is rálásson a helyre. Egy kis út vezette, melyen majdnem két kilométert tett meg, aztán elhagyva a magaslatot, feltárult előtte az építmény és környéke. Számos parkoló, széles út, két nagyobb épület és egy bejárat fogadta, mely valóban a hegy belsejébe vezetett be, ám tucatnyi katona őrizte. Emellett számításba kellett vennie a járőröző csapatokat is, melyből többet is felfedezett útja során.

Ahogy ránézett a Daarhyan szerkezetre, látta, hogy a jelek egyenesen a hegy gyomrába vezetnek. A bejutásra esélye sem volt, nem is vállalkozott volna ilyen őrült feladatra.

- Várható, hogy semmi nem megy könnyedén. – fordult meg motorjával és pár száz métert visszament arra, amerről jött, nehogy szemet szűrjön, hogy sokáig a parkoló mellett ácsorog egy furcsa alak. Előkapta mobilját és telefonálásba kezdett.

- Ha ideértek egy kis kellemetlenségben lesz részetek, addig megpróbálok némi előnyt szerezni. Talán itt lesz, amit kerestek. – fogta rövidre és utána rögvést a Központot hívta, hogy segítsenek neki kideríteni, milyen létesítménnyel is van dolga. Pár perc múlva vissza is hívták, és megtudta, hogy a nyugat-Cheyenne-i katonai bázisról van szó, mely hasonlít a Cheyenne hegyi komplexumra, csak méretét tekintve sokkal kisebb. A bejutást tekintve érdemre méltó információt nem kapott. Valójában a Testőrségnek eleddig csak nagyon ritkán volt dolga a katonasággal. Általában mellettük dolgoztak, ha ilyesmi szóba jött, de hogy most be kellene menni és kihozni valamit, ez valahogy még a sokat látott Ericnek is szöveget ütött a fejébe. Ha szükség volt rá, bebocsátást kaphattak felszíni támaszpontokra, ám

sem a Cheyenne-i komplexumba, sem ide nem tett még be Őr a lábát.

Nem akart még háromnegyed órát ölbe tett kézzel várni a többiekre, ezért ismételten felült a vasra és visszament oda, ahonnan először kémlelte a helyet. Majd egy darabig a bázis felé haladt, aztán jobbnak látta, ha gyalogosan folytatja útját. A motort elrejtette, amennyire tudta, amúgy sem szándékozott messzire menni. Úgy vélte, hogy ha a létesítmény a szikla belsejébe épült, akkor kell lennie szellőzőrendszernek is, amelyet talán kevésbé védenek. A gondolat jónak bizonyult, csak hogy némi gyaloglás után kerítés, kamerák és jó pár katona állta az útját. Már távolról felfigyelt rájuk, így csak távcsővel kémlelte a terepet.

- Mégsem lesz egy egyszerű feladat. – somfordált vissza a motorjához, olykor-olykor hátratekintve. Visszagurult az első dombhoz, és ott telepedett le, várva a többiekre. Reménykedett abban, hogy talán majd a Daarhyannak lesz ötlete. Jobb híján tervrajzot kért a Központtól, megtudta, hogy Kém nincs a közelben, aki segíteni tudna, valamint nem sok esély van rá, hogy a katonaság önszántából beengedje. Egyedüli megoldásnak a szellőzőket látta, vagy azt, hogy terepjáróval becsempésznék valakit, aki ki tudná hozni azt, amit keresnek. Türelmesnek kellett lennie, mert ezúttal önerőből nem tudott előre jutni.

Egy szűk órával később:

Két Őr terepjáró tűnt fel a távolban és egyenesen Eric felé közeledtek. A Testőr megadta a koordinátáit a sofőröknek, így könnyedén megtalálták. Az út során Sam majdnem végig tövig nyomott gázzal jött, így sikerült utolérni barátját.

- Elég sivár vidék. – állapította meg Kevin.

- Szeretnél inkább egy forgalmas nagyváros közepén lenni? – jegyezte meg némi gúnnyal Sam.

- Sikerült valamit kideríteni? – lépett közelebb hozzájuk a Királyi Őr.

- Nos, a tervrajz alapján nagyon valószínű, hogy a főbejáraton nem jutnánk át. Az összes járművet alaposan ellenőrzik, kétlem, hogy sikerülne bejutatnunk bárkit is. A szellőzők mellett van még két oldal-só bejárat, viszont ezekkel szintén az a baj, hogy őrzöttek, valamint elektromos zár védi őket. – mesélte Jeremy.

- Az elektromos zár nem akadály, sem más kártya vagy kód megszerzése. A gond a feltűnéssel van. – folytatta Pharyus. - Ha fel is venném egy katona tulajdonságait, nem valószínű, hogy időben le tudnék másolni minden szükséges kártyát, valamint átváltozás sem jöhet szóba. Túl sok időt és energiát emésztene fel.

- Ha van retinaszken vagy egyéb ellenőrzés, azt sem tudnád időben megoldani! - mondta Erhynia.

- Nem az a baj, hogy nehéz, hanem az, hogy előbb fel kell térképezni a rendszer működését, még ha jóval primitívebb is, mint a miénk és beletelhet jó néhány másodpercbe, ami végzetes lehet.

- Tehát röviden, esélyünk sincs bejutni. – foglalta össze Eric mély hangjával.

- Tehetünk egy próbát. – ajánlkozott fel Pharyus.

- Na persze, aztán ha meg beüt a ménkű, akkor meg hirtelen össze kell dobni valami még jobb akciótervet, hogy kihozzuk! – morgott Sam.

- Valamint, ha lövöldözésre kerülne sor, a rendszered még nem bírna ki túl sok találatot. - helyeselt az Építő lány.

- Tehát semmi esélyünk bemenni oda, ha már Pharyus se tud jó ötletet. – csóválta a fejét Kevin.

- Hát, az Őroket sem katonai bázisokra való betörésre képezték ki. – állapította meg Jeremy.

- Jah, ilyenkor azt kell mondanom, hogy sajnós! – sóhajtott Sam.

Hosszú, töprengéssel teli percek következtek, de egyikük sem talált ki túl jó tervet. Eric elmesélte, hogy pontosan mit látott, hátha valamelyiküknek ettől ugrik be az isteni szikra. Ám az csak nem akart előbújni.

Fél kettő felé járt az idő, kelet felől kezdett egyre jobban elborulni, ám őket még a késő nyári Nap sütötte. A sok gondolkodás közepette nem jutott jó megoldás az eszükbe. Egyedül Pharyus tudott valami hasznosat kezdeni.

- Kérek vagy tíz perc türelmet, lefuttatok néhány lehetséges alternatívát. – hunyta be a szemét és egymás után nézte meg melyik lehetőséggel jut a legtovább. Szerencséjére a Nap is segített most neki,

adott némi többletenergiát.

A többiek addig, jobb ötletük nem lévén, visszaültek a kocsiba. Eric lehuppant a domb oldalára, távolabb a többiektől és meditálni kezdett. Kevint azóta foglalkoztatta a kérdés, hogy ki és miért ilyen nagyhírű ez az ember az Örök között, amióta betoppant a főhadiszálláson. A bal szeme körüli tetoválást is furcsának találta, valamint, hogy miért olyan mogorva, komor, szótlan mindig.

- Mi jót csinálsz? Meditálsz? – lépett oda hozzá, ám a férfi mozdulatlan maradt, és unott hangnemben válaszolt.

- Minek kérdezed, ha látod is?

- Jól van na! Valahogy hozzád kellett szólnom. Milyen már az, hogy hé, Eric, figyelj már. Nem is ismerlek és különben is...

- Nem igazán érdekel, hogy ismersz-e vagy sem. Mindennek megvan a megfelelő módja. – vágott közbe keményen, még mielőtt a srác hosszú monológba kezdett volna.

- Jó, tudom. Bocsánat. – sajnálkozott Kevin. – Nem akartalak megzavarni.

- Semmi gond, mit szeretnél? – pillantott fel a férfi.

- Csak kíváncsi vagyok, hogy ki vagy te? A srácok nagyon belelendültek a mesélésbe, de az mégsem olyan, amikor más mond valakiről valamit.

- Olyan... milyen? – hangzott a lenéző kérdés.

- Olyan igazi. Tudni szeretném, mit tettél, mitől tartanak nagyra, mit tudsz? – érdeklődött még mindig lelkesen.

- Mit tettem? Semmi különöset. Mitől tartanak nagyra? Inkább őket kérdezd. Mit tudok? Néhány trükköt a kardokkal, de semmi egyebet. – állt fel szép lassan a magyarázat közben.

- Azt nem hinném! Biztos tudsz egy csomó különleges dolgot, ha már ennyire becsülnek és biztos csináltál egy rakás hősies tettet, amit órákon tudnál mesélni és egy csomó csejt tudnál mutatni, amiket...

- Fú, öregem, ennyire ne lelkesedj! – szakította félbe ismét a srácot, aki kissé szomorú fejjel és fanyar mosollyal nyugtázta a leszólást.

- Miért, nem jó, ha körberajongják az embert azért, amit tud?

- Egyáltalán nem. – indult el a motorjához, és Kevin egy fél pillanatig csak állt és nézte a távolodó óriást, aztán utána lódult.

- És lehet tudni miért nem? – kérdezte némileg visszafogottabban.

- Nem hinném, hogy érdekelne.

- Engem minden érdekel! – felelte felvillanyozva, ám Eric egy fancsali mosollyal rázta meg a fejét.

- Azt azért nem hinném. Ami azt illeti az egész egy hosszú történet. – sóhajtott egyet, amit pár pillanat csend követett, ami egyre csak fokozta a fiú kíváncsiságát. – A lényegét már hallhattad a tanoncoktól, hosszú mesélésre pedig most nem lenne idő.

- Jaj ne már! – háborodott fel. – Akkor mutass pár trükköt vagy valamit! – próbálta ösztönözni a férfit, ám ő már belefáradt az ilyenekbe. Az a sok-sok év vándorlás, a sok meglepett ember már inkább dühítette őt. Türelmes volt, de ha már nagyon nem bírta, fogta magát és szó nélkül lelépett.

- Mégis mit? Szerintem nem tudsz vívni, hogy bármi frappáns technikát mutassak. Magamba meg nem fogok bohóckodni. – próbálta ezt az ötletet is elhessegetni.

- Azért tudok egy-két apróságot. – vágott vissza, mire Eric kardot rántott és átnyújtotta. Kevin szemmel láthatóan erőlködve tartotta a fémet, igyekezett vele megbirkózni, nehogy csalódást okozzon, bár ő inkább "leégésnek" gondolta. Lelke mélyén örült, hogy egy ilyen neves ember, mint Eric Mason, kardot adott át neki. Pár perc okítás következett, amit végül Pharyus szakított félbe.

- Most már mennünk kell! Egy lehetőségünk maradt. Az, ha bemegyek. – szólt teljesen érzéketlen hangon, s elindult az autó felé, közben Kevin is megköszönte és visszaadta a fegyvert tulajdonosának és a Daarhyan után sietett. Eric mindössze pár fogást mutatott neki, majd elrakta a kardot és motorjára pattant.

A három jármű néhány percnyi utazás után a hegy túloldalán találta magát a parkolóban. A rövid út során az Építő ruháját katonaira cserélte. Számára mindez gyerekjáték volt, színt és mintákat cserélt, és a hadsereghez megfelelő típusú ruhákat, bakancsot formált. A távolban egy járőr csapat haladt, de

viszonylag minden békésnek tűnt. Ezt a nyugalmat egy-egy autó zavarta meg olykor, amik ki-be járkáltak a támaszponton. Pharyus nem teketóriázott sokáig, amint megálltak, ki is pattant a járműből. Sam, aki mellettük állt meg, azért némileg maradásra készítette.

- Biztos vagy benne, hogy ez a legjobb megoldás? – kétkedett Sam.

- Nem hinném, hogy van más megoldás. Titeket könnyebben lelőhetnek. – felelte, és mire bárki bármit mondhatott volna, célba vette a bejáratot. Igyekezett magabiztosnak mutatkozni, ám belül erős kételyek gyötörték. Amennyire ismerte az embereket és a lefutott lehetőségeket, nem adtak túl kecsesítő eredményt. Épp ezért is kellett egyedül mennie. Erhynia tudta ezt, ám nem szólt senkinek. Pharyus léptei egyre közeledtek a kapu felé, lassan maga mögött hagyta az embereket, akik nyomon követték minden egyes rezdülését. Olykor egy-egy autó takarta el, de úgy álltak meg, hogy jól ráláttak a bejáratra, így az idegent sem veszítették huzamosabb ideig szem elől.

A léptek egyre nehezebben estek Pharyus számára, annak ellenére, hogy valójában csak egy gép menetelt, tisztában volt a kockázattal, bár arca magabiztosságot tükrözött, belül félt. Már félúton járt, mikor Eric zsebében a ketyere, melyet az idegen adott, furcsa hangokat hallatott. A Testőr egy szemvilanás alatt előkapta az eszközt és nem kellett túl sokat értenie a Daarhyanak nyelvén, hogy megértse, amit lát. Amit kerestek, az elindult. Leugrott a motorjáról és már futott volna utána, ám a merész fekete férfi is megtorpant. Egy rövid ideig hezitált, hogy folytassa-e útját, vagy térjen vissza a járműveikhez. Tudta, hogy nincs sok esély a sikerre, azt viszont nem, hogy miért mozog a célpont. Magához tért volna? Épp most kísérik valahova? Ilyen kérdésekre nem tudhatta a választ. Jobbnak látta, ha visszasiet Jeremyékhez. A sietésből futás lett és nagy erővel beugrott a kocsiba. Addigra már Eric tájékoztatta a többieket néhány szóval, de mivel ő sem tudta mi zajlik a hegy gyomrában, ezért röviden összefoglalta: "Valami történik".

Pharyus felcsapta a laptopot, amin megjelent a bázis tervrajza, a célpontjuk eredeti tartózkodási helye és mozgásának útvonala. Szerencsájukra úgy tűnt, kifelé tart. Csak várniuk kellett, ám ez a várakozás teljes izgatottsággal, kíváncsisággal, gyötrellemmel telt el. Mindegyikük utálta ezt a kényszerű dolgot, hogy csak ülnek és nem tehetnek semmit. Kevint a kíváncsiság, Pharyust az idegesség kerítette hatalmába, mindenki másképp reagált rá.

- Megőrjít ez a folytonos várakozás! – morgolódott Sam.

- Légy türellemmel, s majd könnyül a nagy teher is. – felelte nemes egyszerűséggel Eric.

- Azon vagyok, ha nehezen is. Türelmünk remélhetőleg terem valamit. – tartotta mindvégig szemét a bejáraton.

Hosszú, vontatott percek teltek el, mintha megállt volna fölöttük az idő. Ám az egyik pillanatban járművek tűntek fel a bejáratnál és megállás nélkül haladtak tova az úton. A konvojt elől két terepjáró vezette, majd két furgon, egy kamion és másik kettő dzsip zárta a sort. Az esetre mindegyikük felkapta a fejét, ám vártak egy picit, ne legyen feltűnő, hogy követik őket.

- Gondolom ők azok. – állapította meg Jeremy, miközben a Daarhyant figyelte, aki szemével a távolodó autót követte.

- Akkor nyomás. – lódult neki a sofőr és kigurultak a parkolóból.

- Tudod melyikben van? – érdeklődött Sam.

- A második autóban. – válaszolták egyszerre az idegenek.

- Király. – gördült ki ő is a várakozó járművek közül. A konvoj már jócskán előttük járt, de nem aggódtak, mert csak egyetlen út vezetett ki a völgyből. Nem akartak nagy feltűnést okozni, bár a kapuőrök így is felfigyeltek rájuk.

Több mint egy kilométerrel a kocsisor mögött jártak, ám miután eltávolodtak a támaszponttól, a lovak közé csaptak és igyekeztek utolérni őket.

- És hogy fogjuk kihozni onnan? – érdeklődött Kevin.

- Letérítjük őket az útról. – felelte halálosan komolyan a Daarhyan.

- Ne viccelj már, egy fél hadsereg utazik ott előttünk. – vágott vissza Jeremy.

- Megoldom. – jött a tömör válasz.

- Mindjárt gondoltam. – fanyalgott.

- Azok a dzsipek lazán letolnak minket az útról, akkor aztán nézhetünk magunk elé, ha összetörjük a

gépet. Hogy gondoltad, hogy csinálod meg? – kérdezett ismét a fiú.

- Daarhyan vagyok.

- Oh, istenem, ez a szöveg. - lépett Jeremy még jobban a gázra, miközben előkapta pisztolyát és az ajtón lévő tokba helyezte.

- Számoljatok azzal is, hogy követnek bennünket. - szólt a mellettük motorozó Eric a rádión.

- Én inkább azoktól tartok, akik őket követik. - aggodalmaskodott Pharyus, ami a Királyi Őrt is meglepte, úgyhogy nagyobb figyelmet szentelt a tükrökre, hogy lássa a közeledőket.

- Kik azok? - nézett a visszapillantó-tükörbe Sam, de csak két terepjárót látott.

- A TÖMB. Két kisebb egység és egy Ruit. - adta közre az információt Erhynia.

- Hogy micsoda? - nézett rá kissé értetlenkedve.

- Egy kifejezetten tisztításra kifejlesztett gépezet. Most fejlődnek ki.

- Most fejlődnek ki? - ismételte a sofőr. - Az mit jelent?

- Nem tudok rá jobb földi szót használni. A könnyen mozgó anyagát most alakítja át szilárd testté. A gépezet alváza már kész, a lövegeket készíti.

- És fertőzné meg a gépet! - csapta le a laptop tetejét Pharyus, miután több furcsa karakter jelent meg, amit nem akart ott látni. Két pár centis rúd csapódott ki a tetejéből, mely ideiglenesen kikapcsolta a gépet. - Ennek nem lesz jó vége.

A csapat már-már utolérte a konvojt, a mögöttük haladó dzsipek is kezdtek felzárkózni és Sam megpillantotta az igazi ellenséget a tükörben. Három apró pötty volt még csupán, de kezdett igencsak aggódni. A motoros Őr lehúzódt az útról és az úttest mellett kísérelte a csapatot, helyet hagyva az előzéshez. Jeremy áttért a másik sávba, hogy a konvoj mellett haladjon, ám a nyugodt manővert Pharyus ideges hangja szakította félbe.

- Le az útról! - kiáltotta, de mivel az emberi reakcióidő túl hosszúra nyúlt számára, rögtön utána a kormány után nyúlt és elrántotta azt. Több bukkanó és zötykölődés következett, de megérte, mert amint elrántotta a kormányt az idegen, egy hátulról érkező lövedék suhant el mellettük és csapódott a földbe távolabb az autósor előtt.

- Azta a jó büdös mindenit! - kiáltotta Kevin és tátva maradt a szája. Vele egyszerre sikított egy rövidet a lány is. - Ez tényleg nem viccel!

- Bukjatok le! – ordított hátra Jeremy és minden igyekezetével azon volt, hogy irányba tartsa a gépet.

Rögvest utána Sam is félrerántotta a másik irányba a kormányt és zötykölődések közepette lépett a gázra, hogy ne veszítsen a sebességéből. A távolból érkező gépek már-már utolérték a Őrök mögött haladó dzsipeket, mikor mögülük egy fényes nyaláb hasította a levegőt és száguldott bele az egyik katonai járműbe. A robbanás ereje darabokra szakította a négykereket, hatalmas tűzgolyót életre keltve ezzel, az általa gerjesztett légnomás pedig a levegőbe repítette azt. A másik autóból tüzet nyitottak a TÖMB gépeire, ám azok is visszalöttek rájuk. Mielőtt egymás mellé érhetek volna, a Ruit egy újabb lövéssel elintézte a másik járgányt is. A két TÖMB jármű ügyesen koordinálta mozgását, hogy sem az imént elpusztított, sem pedig a levegőből földre visszaérkező roncsalmaz ne okozzon kárt bennük, mely hatalmas hanggal szakadt még több apró részre, miután földet ért.

Jeremyék visszatértek az aszfaltra, de azon nyomban visszarántotta a kormányt, mert a katonaság rájuk is tüzet nyitott.

- Hát már minden irányból lönek? - morgott a sofőr, bár e két Őrségi gép kapott páncélozást is, nem huzamosabb csatára tervezték őket. A két gyerek teljesen lebukott az ülésre, ösztönösen fogták a fejüket, nehogy bármi sérülés érje őket. Pharyus habozás nélkül leadott feléjük pár figyelmeztető lövést. Tudta, hogy az igazi ellenfél nem ők, hanem a felzárkózó riválisok. Megelőzték két oldalról a kamiont is, ami mögött már a TÖMB járművei haladtak. A katonaság egyre erősebb tüzereivel felelt közeledésükre, így a két Őr jármű eltávolodott tőlük és a furgonnal egyvonalban haladtak. A TÖMB megelőzte a kamiont, mire a hátrébb járó Ruit, miután széttrancsította a dzsipek roncsainak maradványát, az utolsó járműre lőtt. A trélerbe robbanó lövedék úgy szakította szét az oldalfalakat, mintha papírból lettek volna. Maga a kamion keresztbe állt az úton, így az egyik TÖMB jármű majdnem belerohant, épphogy el tudta

kerülni az ütközést, majd a tank felrobbanásával még lökött is egyet rajta.

Pharyus érezte, túlságosan is a közelükbe férközött az ellenfél, így hát cselekednie kellett. Kihajolt az ablakon és két pisztollyal nyitott tüzet a TÖMBre. Nem vetett különösebb figyelmet a rá tüzelő katonaságra, testében nem tudott komolyabb kárt tenni egy-két golyó. Szakadatlanul lőtte a sötétkék terepjárót, melyből hamarosan viszonozták a fémesőt. Ekkor a Daarhyan visszabújt a jármű fedezékébe.

- Mikor lesz már vége? - kiáltott kétségbeesetten Kevin.

- Amint elintéztük őket. - húzott ki a combján lévő zsebből egy lapos kör alakú tárgyat, melynek szélein kis golyók nyugodtak. Nem tévovázott, egy laza kézmozdulattal kidobta a tárgyat a kocsiból.

- Ez mi volt? - kapta fel a fejét a srác.

- Fogd be a füled. - adta válaszul Pharyus. A kirepülő valami amint földet ért kipattantak belőle a gömbök és szétszóródtak körülötte. Ezt látva a TÖMB járművek sofőrei igyekeztek kitérni előle, ám először a középső kerek akna robbant fel, majd vele együtt a kis golyók is. Együttes erővel akkora lökeshullámot produkáltak, hogy a közelben lévő járműveket eltaszította a haladási irányától. Jeremy alig bírta egyenesen tartani az autót, az úton haladó furgon keresztbe állt az úton, de azonnal a többiek után indult, míg a TÖMB egyik járműve leszaladt az aszfaltról, a másik pedig - ami a legközelebb állt a robbanáshoz - többször is megpördült a levegőben, majd fejre érkeztek. A távolabb haladó Ruit nem állt meg, a bomba robbanásakor öklelte fel lövegével a kamion megmaradt darabjait és 18 vaskos kerekével szétmorzsolta a darabokat.

- Gyorsan kell cselekednünk! - szólt Pharyus. - húzódj a terepjáró mellé. A katonák látták, hogy a Daarhyanak nem lőnek vissza rájuk, így inkább a TÖMBre szegezték tekintetük és nem törődtek az Örökkel. Hagyták, hogy az ő járműveik közelebb menjenek hozzájuk. Nem értették, hogy mi folyik itt, megállni viszont nem akartak, hogy őket is darabokra lőjék. Bár a hatalmas tankszerű gépnek csak egy lövésébe került volna, hogy kiiktassa az összes járművet, ezt nem tette, ugyanis az egyik TÖMB jármű kezdett felzárkózni az Örök mögé. Már elég közel haladtak egymás mellett, mikor Pharyus ki akart nyúlni a járműből és átdobni egy szerkezetet a mellettük haladó terepjáróra. Ám mikor az ellenfél letaszította az útról a furgont, az már nem bírta a rögös földdarabokat elegyengetni a kis kerekei alatt és felborult. Erre reagálva a két katonai dzsip azonnal megállt. Mindketten keresztbe fordultak az úton, Jeremy alig tudta elkapni a kormányt, hogy ne ütközzenek. A TÖMB is leszaladt az útról és hatalmas fékezéssel és porkavarással állt meg. Mindannyian kiugrottak a járművekből és azok fedezékébe vonultak. A Ruit célba vette a furgont és lőtt. Hatalmas robbanás közepette, nagy lángcsóvákat eregetve semmisült meg a járgány, a két benne ülő az utolsó pillanatban ugrott ki és rohant a dzsipek fedezékébe. Eric, aki eddig távolabbról figyelte az eseményeket, motorjával Jeremy autója mellé állt, és amint leállította a motort, már ugrott is a négykerekű fedezékébe, két pisztolyát pedig készenlétbe helyezte. A tíz katona rögtön tüzet nyitott a TÖMBre, minden fegyverüket az ellenfélre szegezték. Jeremy is fel akart ugrani és viszonozni a tüzet, ám Pharyus visszarántotta.

- Vigyázz rájuk inkább! – mutatott a két gyerekre, mire a tanonc bólintással válaszolt, kivonta kardját, ám a Sivatagi sast is a kezében tartotta. A Daarhyan felmérte a terepet, előrántotta két pisztolyát, és hidegvérrel, határozottan kilépett a fedezékből. Azonnal tüzet nyitott, pontosan célzott. Ketten amint észrevették őt, viszonozták a lövéseket. Pharyus ügyesen kerülte ki az érkező golyókat, olykor egy-egy fél fordulat elég volt, hogy elkerülje a sérüléseket, valamint ebből a fordulatból jól tudott célozni is. A hatból kettőt gyorsan leszedett, ám a katonákból is négyen már súlyosan megsérültek.

Eric sem tévovázott, mindkét pisztoly vérre éhes fémdarabjait útjukra bocsátotta. Pontosan célzott, ám úgy tűnt, nincsenek hatással a találatok az ellenfélre. Kilőtt egy egész tárat, mire az egyik megingott.

- Ó bakker! Ez nem járható út! – helyezte vissza a Sasokat a tokba és helyettük kardokat rántott. A pengéket maga előtt tartva követte Pharyust, csak az autó másik oldaláról indult neki. Amint elhagyta fedezékét, az egyik harcos célba vette és őt kezdte el lőni. Ám a fémeket ügyesen és gyorsan forgatva védte ki a lövedékeket, néha egy-egy elhajlás is elég volt, hogy elkerülje a sérüléseket. Magabiztos léptekkel, de a Daarhyantól lassabban haladt az ellenség felé és a fejét rázta. – Ettől srácok több kell! – de a golyózápór közepette hangja a semmibe veszett.

A katonaság emberei generálták a legnagyobb fegyverropogást, ám a rengeteg fémszilánk hada

alig tudott kárt okozni az ellenfél erőiben, akik mindig jó pillanatban lőttek vissza, így ők alig sérültek, a katonák viszont hullottak, mint a legyek. Megosztva lövöldöztek, egyik fele a bakákat, a többiek az Őröket és Daarhyanoikat lőtték.

Erhynia és Sam is segítette az Építőt és az Őrt, csak ők jóval távolabb helyezkedtek el az ellenféltől, közel huszonöt méterre, így nehezebben sikerült kilőniük a folyton mozgó célt. Ám kettőt ők is eltaláltak. Amikor a következőre fordultak volna, meglepetésükre ismét felkelt mind a négy lelőtt harcos és ismét lövöldözésbe kezdtek.

- Ezek nem normális emberek! – szólt Erhynia Samnek.

- Nem normális? Feltűnt, hogy egyiknek sincs semmi baja, pedig Ti aztán pontosan célozhattok még ilyen távoból is! – kiáltott a tanonc, miközben a golyók egymás után pattantak le a jármű felületéről.

- Módosított egyedekre gondoltam. – válaszolta, majd a katonák felé intett, akik alig tíz méterre álltak tőlük. – Szerezd meg, amiért jöttünk!

- Miért, Te... – a mondata félbe maradt, mert Erhynia a motorháztetőre ugorva nekiindult az ellenfélnek. Pharyus és Eric is felfigyelt a lányra, aki rohamléptekkel, cikázva, egy-egy akrobatikus elemet is beleépítve a mozgásába kerülte ki a golyókat, olyan művészi módon, hogy senki meg nem mondta volna, hogy lövések elől tér ki. Pontosan koordinálta mozgását és számított egy esetleges „eltévedt” golyóra, ám elég gyorsan és sértetlenül haladt ahhoz, hogy a TÖMB emberei kezdjenek elbátorodni.

A távolabb álló Ruit úgy tűnt, nem tudott mit tenni az ügy érdekében, a saját katonáit nem akarta megtizedelni. Szerencséjükre érkezett egy kis erősítés, mert a másik TÖMB járműből ketten a furgon roncsai mögül kezdték meg a váratlan támadást. Ám Erhynia számított erre, arra viszont nem, hogy másik két ellenség Sam felőli oldalon indult meg a katonák felé. A tanonc ez idő alatt egy kisebb domb mögött kúszva igyekezett a katonák mellé érni, akikből egyre többen estek el.

Mire Pharyus elég közel került az ellenfélhez, előkapott egy, az aknához hasonló szerkezetet, majd egy jól irányzott mozdulattal a terepjáró mögé dobta. Erhynia hasonlóan cselekedett, de ő az autó mellé célzott. A két tárgy szinte egyszerre ért földet, ám már a dobás pillanatában menekülésbe kezdtek a harcosok. Többen átugrottak a járművön és az emberek felé vették az irányt. A földet érés pillanatában a két szerkezet akkora erejű detonációt okozott, hogy a terepjáró a levegőbe emelkedett és a tetején landolt, maga alá temetve az egyik harcost.

A katonák közül szinte mind megsérült vagy meghalt, minden bizonnyal a TÖMBnek ez volt a célja, hogy utána könnyebben nekimehessenek a két Daarhyannak. Időközben Sam is átért a katonai jármű mögé, ám feltűnt neki is a két közeledő ellenfél. Legtöbbjüket a két Építő és Eric feltartóztatta, ám az oldalról érkezőkkel nem tudtak még foglalkozni. A harcosok ereje némileg meglepte Pharyust, ugyanis ugyanis védték magukat a Daarhyán támadásokkal szemben. Eric és Erhynia két-két ellenféllel viaskodott, Pharyust hárman próbálták térdre kényszeríteni, ám ő olyan erővel hárított és támadt, hogy ellenfelei csak úgy nyekkentek a földön. Mivel látta, hogy a lőfegyverek túlzott kárt nem tudnak okozni rajtuk és jelen pillanatban nem tudott olyan löszert kialakítani, ami hatásos lett volna ellenük, ezért más taktikához folyamodott. Alkarjából, a kézfeje fölött egy nyúlván jelent meg mialatt a támadásokat hárította, és egy kard formájú, fél méter hosszú pengét növesztett igen rövid idő alatt. E fegyverrel már könnyebben tudott támadni is, és gyors ellentámadásba lendült. Egyik ellenfelét oldalról lábon rúgta, majd a földre terítette. A két oldalról közelítőt megragadta és teljes erőből a földhöz vágta. Bal kezénél lévő karddal szíven szúrta a földön heverő embert, majd a másikat is hasonlóan igyekezett hatástalanítani. A harmadik menekülőre fogta, ám addigra a pisztolyban már volt egy különleges löszert, amivel hátba lőtte a fickót, aki a porba hullott.

Erhynia más taktikával iktatta ki a támadókat. Mozgékonyabb volt társánál, így leginkább ő ütötte ellenfeleit, s mikor kellően elkábította őket, egyik-másikba engedett több löszert egyszerre a két pisztolyból. Hiába volt meg az a képességük, hogy gyorsan gyógyulnak, ezt már ők sem bírták és feladták a küzdelmet.

Eric a két karddal mesterien bánt, a két ellenfél nem okozott különösebb nehézséget neki. Ám mivel e kettő is gyógyult, és nem akarták feladni a küzdelmet, így kénytelen volt egyiket megölni, a másikat pedig igyekezett sakkban tartani, így nem tudott elmenekülni. Ám egy rossz mozdulat után Eric őt sem kímélte.

Időközben Samnek döntenie kellett, hogy a sérülteket látja el, vagy pedig az autóban kezd kutatni. Mindkettőt egyaránt fontosnak tartotta, így átkiáltott Jeremynek, aki maradásra bírta a két gyereket, ő pedig kirántotta az elsősegélyes dobozokat a jármű hátuljából és a dzsip felé rohant. A többiek igyekeztek elkapni a még megmaradt harcosokat, ám kettő már a katonai járműnél volt és beugrottak az ajtón. Sam kénytelen volt otthagyni a sérülteket és a járműhöz ugrott, óvatosan mozgott, belőtt többször is, majd ahogy benézett látta, hogy az egyik egy koffert emel ki éppen az autóból. Többször is rálőtt az emberre, aki elejtette a tárgyat. Eközben megérkezett Eric is és rávetette magát az egyik fickóra, míg Jeremy a sebesülteket próbálta ellátni. Sam beugrott a járműbe és a doboz után nyúlt, miközben a TÖMB embere épp ki akarta nyitni azt. Az autó hátsó ülésén estek egymásnak és ütötték egymást ahol érték. Sam támadta két kézzel a harcost, aki egyik kezével kinyitotta a koffert, a másikkal pedig az ütésekkel hárította. Egy különös tárgyat találtak benne, egy medált. Az ellenfél két kézzel ragadta meg a medált, de mikor az Őrtanonc megütötte, elejtette azt. Ezután jobbnak látta, ha futásnak ered és egyik társával kerekelt old.

Az autónál Eric lefegyverezte a fickót, Jeremy mentette a menthetőt, Sam pedig a medállal együtt kiugrott az autóból. Pharyus a két TÖMB katona rohant, akik Kevinék mellett hagyták el a terepet, ám a Daarhyan érezte, hogy nem követheti őket. Eric Erhynia-ra bízta az elfogott harcost és a két menekülő után lódult. A következő pillanatban a Ruit ismét megmozdult. Az addig pusztán tétován ácsorgó monstrum életre kelt ismét és tüzet nyitott. A lövedék az Építő és a két menekülő között csapódott be, így akkorát lökött a fekete fickón, hogy az Kevinék mellett vágódott a porba.

- Jól vagy? – ugrott oda a srác.

- Nincs semmi bajom. – pattant fel és látta, amint a Ruit nagy sebességgel indult meg feléjük. – Szálljatok be! – kiáltott a két gyereknek, akik mire bepattantak, a Daarhyan már a volán mögé pattant és gázt adott.

Eric elég távol állt a detonációtól, így rá nem hatott a lökéshullám, ennek ellenére azért hátrahőkölt. Pharyus szavai miatt, és látva, hogy mi közeledik feléjük, felpattant motorjára és Erhynia felé haladt, aki nem kímélte a túszt, megölte. A Királyi Őr felkapta a lányt a motorra és megpróbálták minél előbb elhagyni a helyszínt. A Ruit a terepjáró után lőtt, de minden igyekezete ellenére sem találta el azt.

Látva a történeteket, Sam is a kocsija felé indult, és mivel a tank következő célpontja a katonai dzsip volt, Jeremyt is menekülésre ösztönözte. A tanoncok szedték a lábukat, ahogy csak tudták és mire a járműhöz érték, Eric már el is száguldott mellettük, a Ruit pedig lőtt. A dzsip alatt felrobbanó töltet a méterekkel odébb hajította az autót. A történéseket már a volán mögöl figyelő Sam is gázt adott és elhagyta a helyszínt. Nem az aszfalton haladtak, próbáltak eltávolodni egy kisebb lejtőn, ami több száz méterrel távolabb feküdt tőlük, hogy ne nyújtsanak tiszta célt az ellenséges gépezetnek.

Eric nagy gázt adva hagyta maga mögött a két Őrségi járművet, a mögötte ülő lány pedig a TÖMB-öt figyelte. A tankból egy kisebb autó vált ki lassan, a monstrum pedig kezdett visszaalakulni. A folyamat viszonylag gyorsan játszódott le, majd a két túlélő a kapott autóba pattant és maguk mögött hagyták a csatateret.

Az Őrök a lejtő elején megálltak és szemrevételezték a harcmezőt. A roncsok lángolva, hatalmas hőt keltve marták szét az alkatrészeket, és sötét füstöt eregetve adtak tudomást arról, hogy itt bizony nagyobb összetűzésre került sor. A Ruit mintha ott se lett volna, eltűnt, a távolban pedig még látszódott a két menekülő harcos autója, a felvert út pora, mint egy szellem kísérte őket és mutatta merre haladnak.

- Éppen csak megúsztuk. – állapította meg Sam.

- Igen. Ha az a gépezet minket is ki akar iktatni, könnyedén megtehetné volna. – szólt Erhynia.

- És miféle módosított emberek voltak ezek? – nézett a Daarhyanokra.

- A TÖMB képes módosítani úgy a géneket és sejteket, hogy azok a lehető leggyorsabban regenerálódnak. Mind a tudatok, mind a testük a TÖMB kezében van ezeknek az embereknek, ők irányítják őket, magatehetetlen bábuként hajtják végre Nemegron parancsait.

- Remek! Gondolom elég sok ilyen zombi van. – vélekedett Eric. – Ennek ellenére elég vakmerőek voltak. Nem lesz könnyű harcunk.

- Minden bizonnyal sokan vannak. Pontos számokat mi sem tudunk. De már így is veszélyesek.

- Feltűnt. És mit szereztünk ebből a véres ütközetből? – fordult Sam felé a Királyi Őr.
- Ez jó kérdés. - emelte ki a zsebéből a szerkezetet. – Valamiféle medál lehet. Legalábbis én annak nézem.
- Egy nyakláncért kellett ilyen harcot vívni és megölni egy csomó embert? – nézett nagyot meglepődve Kevin. A kérdés után azonban eszébe jutott pár történelemóra, és tudta, hasonló „kis apróságokért” is kirobbantak már óriási háborúk a Földön, amit Pharyus szavai követtek.
- A TÖMB ettől jóval egyszerűbb dolgokért is ölt már embereket, Építőket. Neki nem számít semmi élet. Bolygónkon apró chipekért is több tucat Építőt öltek meg.
- Ez ismerős. Valami hasonló folyik nálunk is. A sok lökött sose bír magával. – közölte egykedvűen Eric.
- És miért fontos ez a medál? – érdeklődött a Kevin mellett ácsorgó leányzó.
- Ez egy igencsak jó kérdés. – mutatott a lány felé Jeremy, aki az autóra támaszkodva figyelte a többieket.
- Én mondjuk valami emberszerű dologra, lényre számítottam. – vélekedett Eric. – Ahogy elmondták kit és miért kerestek.
- Őszintén szólva, én is. –vallotta be Pharyus, majd a medál felé tartotta kezét. Időközben visszaalakította a karján lévő pengét, így most már ismételen emberi kinézete lett. Sam átadta a szerkezetet, amit a Daarhyan a két kezébe zárva próbált feltérképezni. Tekintetét a dologra szegezte és koncentrált. Arca ismételen nem tükrözött érzelmeket, energiáját a programokba fektette, amiket futatott a medálon és próbálta kideríteni, milyen információkat hordoz.
- Amúgy mindenki jól van? – nézett körbe az Őr, mire mindannyian bólintottak. – Az jó, legalább az első csatát gond nélkül megúsztuk. Bár egy durvább összecsapásból nem tudom, hogy kerülnénk ki. – tekintett a gyerekekre.
- Jól van már, értem én a célzást. De most se esett bajunk, meghúztuk magunkat a fedezékbe és kész. Nem kell minket annyira félteni, mint...
- Értem mit akarsz, nyugi. – intett Eric. – De mi van, ha valaki rátok támad és nincs senki a közeledekbe? Nos?
- Adjatok egy kardot és elintézem! – szólt felbátorodva a srác.
- Hm, szerintem ez nem egészen így megy, de lehet hasznos lenne. – vallotta be.
- Ez nem jó. – mondta Pharyus. – Valami nem stimmel.
- Micsoda? – érdeklődött Jeremy, és mindenki az Építőre szegezte tekintetét.
- Hiányos a szerkezet. Egy adatblokk hiányzik belőle. Volt a TÖMB kezébe? – nézett hirtelen mozdulattal Samre és minden apró arczegését figyelte, ahogy érzelmeit is analizálta.
- Öhm, a verekedés közben az a manusz nyitotta ki, de sikerült elvennem tőle.
- Mennyi ideig volt nála?
- Pár másodpercig csupán.
- Az sajnós bőven elég, hogy kivegye belőle a blokkot. Egy jó mozdulat és kint is van az egység, ellenben csak igen nagy ütés hatására eshet ki belőle. – magyarázta Pharyus. – Kijátszottak minket azok a senkiházik!
- A francba! Akkor ezért futamodtak meg! – állapította meg fennhangon Eric, miközben ökölbe szorította a kezét. Közel sem volt jó kedve.
- Utánuk kell mennünk, még nem járhatnak messze! – és erre a mondatra mindenki visszaugrott a járműbe. Tudták, hogy Pharyus nem viccel és ha már ennyit harcoltak érte, illetve ennyi emberéletet követelt, akkor vissza kell szerezniük. Eric is felugrott a motorra, miközben látta, mindenki autóba pattan.
- Öhm... senki nem akar a gyorsabb járgánnyal menni? – érdeklődött, mire Erhynia kiszállt Sam mellől és Eric mögé pattant. Addig a két terepjáró útnak eredt. Az Őr sem várt sokáig, amint a lány felpattant mögé, felbőgötte a motort, megforgatta álló helyzetben a kereket, majd nekieredt az útnak. A legrövidebb úton visszatért az aszfaltra, mivel a motorjának kevésbé feküdt a rögös föld. Ez idő alatt a két terepjáró maga mögött is hagyta a motorost.
- Nem lesz ez így lassú? – érdeklődött Erhynia és némi kétség érződött a hangjában. Tudta, hogy

mentek már serényebb tempót, ennek ellenére felvetette kérdését.

- Dehogy lesz. Azért kapaszkodj! – értek fel az aszfaltcsíkra és szabadjára engedte a lóerőket. A motor felbőgött és pillanatok alatt felgyorsult a kétkerekű járgány, pár másodperc elteltével már kétszázal száguldottak és állva hagyták a másik két gépet.

- Wáó! Hát ők se viccelnek! – állapította meg Kevin, ahogy hatalmas hang kíséretében elhúztak mellettük. Figyelmével nyomon követte a távolodó kétkerekűt.

- Akkor csak figyelj! – taposott a gázra Jeremy, mire a fordulatszám-mérő-óra megugrott, csakúgy, mint az autó és a srác szinte belelapult az ülésbe. A motor hatalmas erőt fejtett ki magából és rántotta előre a teljes kasztnit, még inkább fokozva a sebességet.

- Oké, már érzem! – adta tudtul a tanoncnak, és nemsokára ők is százhatvan feletti tempóval száguldottak az úton. Hogy Sam se érezze magát utolsónak és túl lassúnak, a lovak közé csapott olyannyira, hogy a hosszú egyenes szakaszon meg is előzte társát.

- Pharyus, az elágazás után merre mentek? – érdeklődött Eric a rádión.

- Dél felé, Cheyenne-nek tartanak. – igazította útba, mire a motoros, erős fékezést követően, éles kanyart véve folytatta dél felé az útját.

A Daarhyan próbált minél több információt kinyerni a medálból útközben, de hiába az átalakított laptop, az sem tudott neki túl sok új információt adni Ghaya-val kapcsolatban.

Mindannyian igyekeztek kicsikarni a legtöbbet a járművekből, hogy mihamarabb utolérjék a menekülőket, akik minden bizonnyal tudatosan csak a legkisebb, ám legfontosabb részt ragadták ki a medálból, majd menekültek el, ahogy csak tudtak. Remélte, hogy nem tudják olyannyira leárnyékolni a szerkezetet, hogy ne tudja észlelni. Túl későn vette észre, így most nagy volt a lemaradásuk. Több kilométerrel előttük jártak és valószínűleg ők sem a megszokott hétköznapi tempóval haladtak.

- Kitaposom a lelkét szegény gépnek, nem tudátok megmondani milyen messze járnak tőlünk? – érdeklődött Eric, miközben az utat figyelte.

- De igen. Körülbelül nyolc kilométerre, dél felé haladnak százhatvan kilométer per órás sebességgel.

Hajukat erősen borzolta a menetszél, az Őr a maximumot csikarta ki a gépezetből, ám még perceknek kellett eltelnie, hogy megpillantsák maguk előtt ellenfelüket. Türelmesen, az utat figyelve és az esetleges akadályokat kikerülve robogtak széleseben Cheyenne felé. Sorra tűntek fel egymás után a tereptárgyak és suhantak el mellettük nem sokkal később.

- Már látom őket! – szólt Erhynia a sofőrnek és a távolban, már a város határában érezte az ellenfél jelenlétét. – Hamarosan visszaszerezzenek, amit elvettek!

Hiába igyekeztek a menekülők, a kétkerekű jármű sokkal gyorsabban haladt és közeledett feléjük. Néhány perc elteltével már szorosan a nyomukban voltak, ám Eric sejtette, hogy nem fogják könnyen adni magukat. A TÖMB katonái nem akartak megállni, hisz akkor a többiek is hamar utolérték volna őket, még több bajt szabadítva a nyakukba. Így hát a száguldó autóból kihajolva nyitottak tüzet az őket követőkre. Eric jobbnak látta, ha egy erős fékezés után letér az útról, ám közben kivonta a kardját is, ha esetleg szükség lenne rá.

- Le tudod szedni őket? – intézte maga mögé a kérdést.

- Véglegesen nem, de ideiglenesen igen.

- Jó lesz úgy is. – adott ismét gázt a férfi, mire Erhynia oldalra hajolt, előkapott egy pisztolyt, melyet az ellenfélre szegezett és koncentrált, hogy minél előbb leszedje őket. Haját és ruháját az erős menetszél össze-vissza dobálta, ám az nem zavarta őt a célzásban.

Pillanatok alatt elérték a közel kétszázal tempót, a menekülők pedig ismét elöttük teremtek, ám nem haboztak, már távolból lőttek mindketten. Eric két golyót kivédett, melyek teste felé közeledtek, ám az első kereket így sem tudta védeni. Szerencsére Erhynia négy pontos lövéssel leszedte őket.

Még az autó mellé sem értek, de látszódtak, hogy ismét mozgolódás kezdődött a szélvédő mögött. Amint megálltak, a lány a leugrott, és pont időben tette. Az egyikük már teljesen magához tért és kiugrott az autóból.

- Látom ezeket nem egyszerű eltenni láb alól! – pattant le Eric is a gépéről, mert hátulról a másik harcos közelített. A férfi még időben észrevette a közelgő veszélyt, ám annak sikerült kiütni a kardot a ke-

zéből, mire erőteljes ökölharc vette kezdetét. A Testőr számos harcművészeti ágból kapott okítást, ám miután önkéntes száműzetésbe vonult, szinte már csak saját magára számíthatott és gyakorolhatott. Ám a kemény évek kitartó edzése most jól jött, mert a TÖMB emberei nem kispályás harcosok voltak. Jól küzdöttek, ám egy ilyen öreg medvével, mint Eric nehezen bírtak volna el. Karjával és lábával hárította az érkező ütéseket, rúgásokat, és ellentámadást indított. Ellenfelében izzó dühöt érzett, szeme vérben forgott és nem lehetett egy-egy jól irányzott ütéssel lehűteni harcias kedvét. Egy határozott lefejelés után azonban megtántorodott és ezt az Őr ki tudta használni, több ütéssel és egy lábtöréssel a földre terítette. Ám ez nem jelentette a harc befejeztét. A fickó, mintha semmi nem történt volna, felpattant. Az Őr rövid fejcsóválás után folytatta a harcot, és az öklök ismét egybeecsaptak, mígnem Eric ismételen földhöz nem vágta ellenségét. Ekkor mögötte pisztoly dördült. Azt tudta, hogy nem rá lőttek, de vajon ki lőtt kire?

Hátrafordulva látta, ahogy a másik harcos holtan rogyik össze, ám Erhynia felé fordult és lőtt. Egy pillanatra kicsit meg is ijedt, ám mikor a lány rátartotta a fegyvert, rögtön kivonta másik kardját, de szerencsére nem volt rá szükség. A földön heverő harcosra célzott, aki akkor engedte ki utolsó lélegzetét.

- Ezeket nem lehet megállítani, csak ha megöljük. – tette el a pisztolyt a Daarhyan.

- Kezdem én is úgy érezni. Meg úgy látszik öregszem. – emelte fel a porból a kardját. – Régebben ilyen nem fordult velem elő.

- Emberek vagytok. – felelte gépiesen a lány. Ő nem érezte át Ericnek a mondanivalóját.

- Köszönöm megértéset. – tette el a pengéket a helyükre, miközben hangjában némi szomorúság lappangott. A lány szó nélkül bemászott a kocsiba és megkereste a hiányzó alkatrészt. Embernek sok időbe telt volna a kis, alig egy centis darabkát meglelni, ám a Daarhyanoknak ez játsznyi könnyedséggel megvolt.

- Ezért volt minden küzdelem, eme apró darabért? – vette szemügyre a Testőr, miközben a lány a tenyerében tartotta. A férfi a leányzó tenyerét jobban maga felé fordította és alaposabban megnézte a szerkezetet. Az érintés azon a finom tapintású bőrön emlékeket is felidézett benne. Olyan emlékeket, amik már régóta mélyen szunnyadtak. Most sem szerette volna, ha közelebb kerülnek a felszínhez, úgyhogy gyorsan el is engedte Erhynia kezét.

- Nem a méret a lényeg, ahogy mondani szokták az emberek. Rengeteg információ van benne.

- Tudom, egy tűhegynyi nagyságú génkupac is annyi adatot tartalmaz, amennyit elképzelni is nehéz. – válaszolta, majd a távot fürkészte, hogy a két terepjáró közeledik-e már.

Erhynia körbefonta ujjait a kis tárgyon, körbetekintett a tájon, végül behunyta szemét és megkezdte az adatok letöltését, miután alaposan átnézte, nehogy kapjon egy meglepetést a TÖMBtől valamiféle vírus vagy antikód személyében. Tudatta Pharyus-szal, hogy nála van a medál hiányzó darabja, aki némileg megkönnyebbült, bár nála ez máshogy nyilvánult meg. Amíg nem volt biztosra náluk a medál, addig túl sok szimulációt futatott végig magában, e tény után pedig leállt ezekkel. Most már csak azt kellett kideríteniük, hogy valóban Ghaya-tól származik-e a medál és ha igen, vajon hol van ő maga?

Percek teltek el, mire történt valami. Megérkeztek a többiek is, akiknek útját a horizonton való fel-tűnésük óta követte Eric. Emellett a környéket is kémlelte, nehogy váratlanul érje őket valami újabb fenyegetés. Időközben az Őr tájékoztatta a többieket, hogy mi történt, így mikor kiszálltak az autókból, már számítottak rá, mi várja őket. Mire megérkeztek, Erhynia végzett a letöltéssel és Pharyus-szal egymásra tekintettek, miközben információkat is cseréltek.

- Gondolom Ti már tudjátok mi a helyzet? – intézte kérdését a Daarhyan felé, miközben hol az egyikre, hol a másikra tekintett.

- Van egy újabb esélyünk. – válaszolta tömören a fekete férfi.

- Úgy érzem nem fogom megszokni ezeket az infódús válaszokat! – szólt félvigyorral Sam.

- Kicsit bővebben? – próbálta ösztönözni őket Eric.

- Az adatok többsége Ghaya-tól származik, valószínűsítettük, hogy az ő eszköze lehetett ez a medál. Számos adat utal a Daarhyanokra és a háborúnkra, valamint az ő kutatásaira. Több feljegyzést is találtunk, hogy mely időpontban, hol tartózkodott, ám a legutolsó helyzete egy különlegesen kódolt adathalmazban van benne. Nem csinált ő ilyet az egész háború alatt. Meglehet a földi élet készítette

erre. – mesélte Erhynia.

- Vagy maga a TÖMB. – gyanakodott a fekete Építő. – Sajnos nincsenek pontos információink, hogy Nemegron mikor is indult utána, az teljesen biztos, hogy több hónappal, esetleg évekkel korábban, mint mi. A kódolást maga Ghaya készítette. Több kutatás is van a TÖMB-ről, mely a gyenge pontjukat vizsgálja. Talán fel tudunk használni néhányat ezek közül a háborúnk során. Több írás és program szól az antikódról, melyet használva időlegesen vagy véglegesen meg lehet bénítani egy-egy TÖMB harcost.

- Antikód? – nézett nagyot Jeremy.

- Ez nem a legjobb szó rá, ám sajnos a földi nyelvben nem találtam rá megfelelőbb szóösszetételt.

- Az ellenkód jobban hangzik. – vágta rá Kevin.

- Nem is rossz. – mondta Eric. – És mire jó ez az antikód vagy ellenkód? Az alapvető gondolatot értem, az ellenségek ellen irányuló program, mellyel tönkreteszitek őket. De hogy történik ez pontosan? – kíváncsiskodott.

- A kérdés megválaszolása elég bonyolult. Az ellenkódot valamilyen formában át kell juttatni a védelmi vonalainkon, melynek legegyszerűbb módja az, hogy megérintjük az ellenséget, ezzel bejuttatva az ellenkódot. – Kevin halvány mosollyal adta közre, örül, hogy jó nevet adott. Belül némileg jobb kedvre derült az elnevezés folytán. – Az a kód egyértelműen a TÖMB ellen irányul, tehát a Daarhyanokra nézve nem ártalmas. A program megpróbálja leállítani, illetve tönkretenni a célpont rendszereit úgy, hogy megpróbál beépülni abba. Ezután már nincs sok dolga, a célpont önmagát fogja leamortizálni egy-egy program futtatásával. Hasonló kutatásokkal a TÖMB is foglalkozott, de náluk nem működik ilyen szervezeten az ellenkód. Az agresszív hadviselésnek hívei, egyszerre akarnak mindent tönkretenni. Röviden ennyi.

- Rendben, legalább erről is átfogóbb képet kaptunk. Köszö az infót. – bólintott Eric, aki olykor-olykor a távolba tekintett, ám szerencsére nem látott senki közeledőt még. Számítottak arra, hogy esetleg a katonaság követni fogja őket, ám minden bizonnyal hosszabb időt töltenek el a csatatérnél, és csak utána követik őket. – Megered nektek a nyelvek, ha akarjátok. – folytatta halkan.

- Most már csak azt kell kiderítenetek, hogy hol van Ghaya. – szólalt meg Sam.

- Először igen. Valamint, hogy életben van-e. – adta hírül Pharyus.

- Úgy érzem, megvan. Bár pontosítani kell még a koordinátákat, de a helyzete messzi délen van. Pontosabban az Antarktiszon. – tudatta a megfejtett információt az Építő lány.

- Hol? Merre? Mi? – kezdődött némi zúgolódás a többiek között, mert nem gondolták, hogy ilyen messze lehet és pont egy ilyen helyen.

- Mit keresett vajon az Antarktiszon? – elmélkedett Jeremy, miközben a többiek is válaszra vártak.

- Mindegy, ez nem fontos. – legyintett Pharyus. – A lényeg, hogy vissza kell ide hoznom. Minél előbb. Szóval jobb lenne minél előbb indulnunk.

- Ho-ho-ho. Remélem nem autóval gondoltad, mert az rengeteg időt emésztene fel. – csitította Sam.

- A repülő hasznosabb lenne, bár a Déli-sarkon nem hiszem, hogy túl sok reptér lenne.

- Az nem gond, a landolást megoldom. Csak repteret kell találnunk.

- Egy van itt Cheyenne-nél is. – tette hozzá Eric. – De azt ne kérdezzétek, hogy fogunk gépet szerezni.

- Gondolom Pharyus ezt is megoldja, mint minden mást. – nézett barátjára Kevin.

- Előbb jussunk oda. Ha ott leszünk, folytatjuk a tervezést. Milyen messze van innen? – fürkészte a várost, ám a már létező fenyegetés, a vírus miatt a legtöbb ember elhagyta a várost és szárnyas vasmadarat sem láttak felszállni.

- Ha jól tudom csak pár perc. – pattant fel Eric a motorjára.

- Akkor cselekedjünk. – ültek vissza a járművekbe mindannyian, a lány pedig a Testőr mögé.

A város különös képet mutatott az oda térő embereknek. A nagyvárosi betondzsungel általában nyüzsgött az emberek sokaságától, ám most teljes halotti csöndben várta őket. Kísérteties képet mutatott a hely, az út szélén parkoló megannyi autó, itt-ott nyitott ajtókkal, komor magányban ácsorgó óriás szürke épületek körülöttük elhagyott vagy eldobált eszközök heverték szerteszét. Egy-egy kisebb madárraj hozott némi mozgalmat a nyugtalan tájba, ahol már a fák leveleinek susogása is visszhang-

zott a házak között. Az érkező három jármű valósággal felborzolta a néma csöndet a maguk hangjával, ahogy végighaladtak az utcákon. Míg ők majd egy napot töltöttek az utazással, valamint az Őrségi főhadiszálláson, addig a kormány egyes településeket teljesen elzárt a külvilágtól, másokat kilakoltatott, a legkisebbekkel pedig nem is foglalkozott. Óráról órára egyre csak nőtt a megbetegedések száma és az orvosok szinte tehetetlenek voltak a lappangó vírussal szemben. Hiába vetették latba minden tudásukat és próbáltak rájönni az ellenszerre, a nem földi eredetű kórral szemben nem tudtak hatásos védelmet felmutatni.

A nyugati partoktól indulva kelet felé mindenkit megtalált a kór és már túl késő volt ahhoz, hogy a tömegközlekedés leállításával megóvják a többiekét. A próbálkozásuk hasztalan volt és a TÖMB terve tökéletesen bevált.

Az út során Sam érdeklődött Willtől, hogy mi hírek keringenek a nagyvilágban, ám túl sok biztatót ő sem tudott mondani. Miután a denveri kórház tegnap délután folyamán megtelt, az új betegeket már a külvárosi kórház táborban látták el. A közeli helyeken a kisebb városok lakói kifosztották a boltokat, hogy némi tartalékélelemhez jussanak. Cheyenne és még pár nagyobb várost egy távolabbi táborba szállítottak, hogy mi okból, azt ők sem tudták.

- Itt volnánk. – gurultak be a reptér területére a járművek.

- Ahogy látom nem lesz nehéz gépet szerezni. – vélekedett Kevin. – Nincs itt senki.

- Úgy tűnik teljesen kihalt a terep. Senki nem őriz itt semmit. – nézett körül Jeremy, miközben kiszálltak az autókból a repülőgépek mellett.

- Lehet válogatni a gépek közül. – nézte meg jobban Eric a szárnyas vasmadarakat.

- Nem tétlenkedhetünk sokáig. Mihamarabb útnak kell indulnom. – szemelt ki egy kétmotoros kisgépet a Daarhyan.

- Egyedül fogsz az Antarktiszra menni? – érdeklődött Sam.

- Úgy lenne ésszerű.

- És ha a légielő útközben a földre kényszerít, vagy ha tankolni kell és le kell szállnod valami isten háta mögötti helyen, vagy hogy fogsz boldogulni az út során? – kezdett neki Kevin.

- És vajon az emberekkel mit kezdenék a fagyos környezetben? – vágott vissza Pharyus.

- A gépet se tudod vezetni, valakinek csak segíteni kell, nem? – érvelt a srác.

- Ez talán jogos lehet. – vélekedett Jeremy. – Tudod vezetni?

- Nos, szerintem menni fog.

- Tehát halvány lila gőzöd sincs. – morfondírozott fejét rázva Eric. – Bár egy gépnek nem lehet nehéz megtanítani mindezt, mégis időigényes lehet. Egyáltalán tud itt valaki egy ilyen gépet vezetni? – nézett végig a többiekre, mire Sam Jerry felé bökött.

- Valamennyire tudok, bár olyan sok repülési órámnak sincs, de egy százásra valón már túl vagyok. – magyarázta, miközben hol Pharyusra, hol Ericre tekintett.

- Az remek. Szóval mi legyen? – várták a Daarhyan döntését. – Mennyi idő alatt tudod megtanulni a gép irányítását?

- Nem lehet olyan bonyolult, de pontos számokat nem tudnék mondani.

- Akkor ismételt kérdés. Mi legyen?

- Rendben, legyen. Valaki jöhet. – bólintott, miközben Erhyniával közös csatornán megtárgyalták, hogy mit tehetnek.

- Akkor kerítenünk kell pár melegebb ruhát, mert hiába van jó ruhánk, azért azt a hideget nem erre tervezték. – javasolta Sam, és nekivágott a közeli épületeknek.

Eric, Jeremy, Sam és a lány egy csapatként indult ruhát és némi élelmet keresni az útra. Kevin az Építőkkel maradt, jobbnak látta, ha figyel rá, mielőtt még elindulna egymagába egy olyan helyre, ami az egyik legzordabb, leghidegebb helyen a földnek.

- És pontosan tudod, hol kell keresned Ghaya-t? – kíváncsiskodott Kevin, mert elképzelni sem tudta, milyen információk lehettek abban a medálban.

- Megközelítőleg igen. Néha a pontos adatok is lehetnek tévesek. Ám ha még elegendő energiával rendelkezik, hogy minimális szinten fenntartsa a főbb rendszereit, akkor meg fogom találni. A helyről annyit tudok, hogy szinte lakatlan, hűvös és sok a jég meg a hó. Szerencsémre hosszabbak a nappalok

ez idő tájt, mint az éjszakák, így nyerhetek némi energiát is.

- Az remek. Remélem meg fogod találni! – és hitte, hogy Pharyus megleli, akit keres. – De addig mi mit fogunk csinálni?

- Erhynia tudja a részleteket. A lényeg, hogy a medál tartalmaz olyan jeladót, amit csak és kizárólag a Daarhyanak tudnak észlelni. Van egy hasonló adó a TÖMB részére is, mivel Ghaya egyik táborát sem akarta erősíteni. Mindkét jeladó ki volt kapcsolva, ebből a miénket aktiváltam. Ez alacsony frekvencián, nagyon ritkán, óránként egyszer küld jelet. A medál képes emellett egy igen bonyolult felépítésű járaton anyagot is továbbítani. Így ha megtaláltam Ghaya-t, akkor viszonylag rövid időn belül vissza tudunk térni ide. Az aktivátort magammal viszem, ezt a medálról vettem le. Mutatott egy nagyon apró kis fém-szerkezetet a férfi, ami nagyon hasonlított az adatblokkhoz.

- Ez nagyon komoly! – lelkesedett a kölyök. – Tényleg tudtok teleportálni ezzel?

- Igen, de csak ez képes rá. – folytatta Erhynia. – Sikerült ezt a részét aktiválni a medálnak. Így Pharyus visszaújtja rövid lesz remélhetőleg. A lényeg, hogy magunknál tartjuk a szerkezetet. Ez a legfontosabb dolog. Emellett viszont szükségünk lehet még valamire.

- És mi lenne az? – hallgatta izgatottan az Építők beszédét.

- Meg kell találnunk Dovorús maradványait. A hazajutásunkhoz és a földi TÖMB elleni harchoz fontos eszközök maradhettek nála.

- Feltéve, ha a TÖMB el nem vitte Nemegronhoz. Reméljük ez nem történt meg. – folytatta teljesen rezzenéstelen arccal a férfi. – Addig, míg a többiek nem érnek vissza, megnézem a repülőt.

- Melyiket? – nézett végig az összesen Kevin, de a Daarhyán csak mutatással felelt. – Ugye nem akarsz egyedül nekiindulni? – kezdett el gyanakodni és egy pillantást vetett Erhyniára is, ám arcuk nem árult el semmit a válaszról.

- Nyugalom, nem megyek sehova. Csak megnézem.

- Remélem is! Különb... - fenyegetőzött a srác, de ő sem tudta mit mondhatna, hisz semmit nem tudna tenni ellene. - ... nem tudom mi lesz.

Pharyus felsétált a gépre és szétnézett. Számára teljesen szokatlanul hatott a szűk belső tér, egy űrhajóhoz tudta hasonlítani, ám hasonló repülő szerkezetet még egész eddig működése során nem tapasztalt. Megérintette a különféle anyagokat a fedélzeten, míg elérte az irányítófülkét. Rengeteg szerkezet, gomb, kapcsoló fogadta, aminek egy cseppet sem örült. Feleslegesnek tartotta őket. Tanulmányozásuk helyett inkább feltérképezte a masina működését. Egyik kezét az irányítópanelre, a másikat az oldalfalra helyezte és úgy tűnt, mintha megdermedt volna.

Kevin és Erhynia a kifutópálya széléről figyelte őt, jól látták a fekete fickót a szélvédőn keresztül.

- Remélem, azért hamar visszaérnek a többiek. Nyomasztó itt ez a hatalmas csend. – aggodalmaskodott Kevin és belülről felütötte fejét a félelem. Valójában nem is tudta, mit keres egy ilyen helyen, ő csak Pharyust kísérte, kalandot keresett, most meg is kapta.

- Nyomasztó... és félelmetes is. Soha nem tudhatod mikor, milyen veszély leselkedik rád, és akár mikor lecsaphat. – figyelte a környező épületeket és a kifutópálya távoli végét a Daarhyán lány. Az ablakok, mint megannyi apró szem tekintettek le rájuk és túl sokan voltak ahhoz, hogy biztonságban érezzék magukat. Túl sok helyről leselkedett a veszély. Ellenben tétován kellett várakozniuk a kifutón. Mehettek volna fedezékbe is, ám az autó Kevinnek bőven nyújtott védelmet, míg a lány óvatos létét hívta életre és minden apró neszre, mozdulatra figyelt. Vállig érő kleopátraszerű haját cirógatta a gyenge szél, legalábbis Kevin ezt gondolta. Ám az eddigi frizurája most megváltozott, megemelkedett, és kócosabb, dúsabb, hátracsapottabb lett. Nem a szellő művelte mindezt, hanem az Építő maga. Az eddigi előrenéző tincsek most mind hátrafelé tekintettek, mintha haját egy erős szél hátracibálta volna úgy, hogy koronája hátsó részén megemelte a tövét. Barna hajszálai fakulni kezdtek és szőkésebb árnyalatot vettek fel. Az egész folyamat megdöbbenetette Kevint és tátott szájjal nézte, míg a frizura el nem készül.

- Ez... ez... ez jó. Király. – hebegte. Végtelennek tűnő másodpercekig álmélkodott, majd mikor úrrá lett magán és helyrerázta a fejét, akkor kérdezett rá. – És miért változtattál?

- Ha már emberinek kell kinéznünk, akkor használom a fejszőrzetet.

- Mármint a haját. – vigyorgott a fiú.

- Hm, igen, azt. – helyesbített az idegen. – Segíthet az ellenség érzékelésében.

- Mi a fene? Hát nem vagytok semmik! – ujjongott. Ám öröme nem tartott sokáig, mert hirtelen akkórát ugrott ijedtében, hogy azon még Erhynia is meglepődött. Pharyus ugyanis beindította a motorokat, amíg vadul forgatni kezdték a propellereket, ám ez hang villámcsapásként vágott a némaságba és törte meg azt. A zaj visszaverődött a környező épületekről és még jobban megborzongatta a fiút. Ám ez a borzongás rögvest dühbe csapott át, amikor rájött, hogy az Építő rémisztette meg, és még jobban haragra gerjedt, mikor látta, hogy valószínűleg az idegen mégis csak tud egy ilyen gépet vezetni és nem fogja megvárni Jeremyt.

- Hé, hé, ne próbálkozz! – kiabálta felé, de a motorok erőteljes zaja elnyomta hangját. Pedig még nem is forogtak teljes fordulaton. A bennük lappangó erő pedig csak szunnyadt, ám a fiatalember hiába integetett felé és harsogta felé a „megállj”-t, ő válaszként csak a fejét rázta. A két légcsavar minduntalan erőteljesebben terelte, forgatta a levegőt, míg elérte azt a pontot, amikor már a gép nagy teste képtelen volt lefogni a generált erőt. Ekkor a kerekek lassan nekiindultak a kifutópályának, hogy a szárnyak végül felemelhessék Pharyust a levegőbe. Kevin elég magabiztosan állt a helyén és veszekedett rá a maga szokásos hadaró módján, ám az Építő még tőle is határozottabb volt. A srác úgy döntött, hogy el kell ütnie barátjának, ha tényleg el akar menni, ám az utolsó pillanatban Erhynia félrerántotta őt a gép orra elől és a földre döntötte, nehogy a hevesen zakatoló légcsavarok kárt tegyenek benne. A repülő kigurult a pályára és gyorsulni kezdett.

A távolban a már visszafelé igyekvő kiscsapat eldobott szinte mindent és úgy rohant a hangárt elhagyó gép után, ám mire Kevinhez értek, Pharyus már a kifutó közepén járt. Mindketten feltápáskodtak a földről, a srác pedig leporolta magát és csüggedten nézett a távolodó gép után.

- Hát ez jól itt hagyott minket! – morgott Jeremy, majd a Daarhyanra tekintett. – Előre kitaláltatok az egészet, ugye?

- Jobb ez így mindenkinek. – hangzott az egyszerű felelet.

- Meglehet, de remélem tényleg tudja vezetni azt a masinát! – szólt Eric, és a gép lassan, de biztosan emelkedni kezdett.

- Ezért érdemes volt feltúrni a fél épületet. – nézett hátra Sam.

- Így már én sem fogom növelni a repülési óráim számát. – motyogta az önkéntes pilótajelölt. – Jó utat Pharyus!

- És sok szerencsét. – tette hozzá halkán Eric.

- Akkor is szemét húzás volt ez. – a srácot nem hagyta nyugodni, hogy így átverte az, akin segíteni próbált. A düh most felülkerekedett nyugodt kis lelkén és az addig csendes lelkivilágának tengerén most vad hullámok csapdostak.

- Gondolom, ha ezt előre kiterveltétek, van tervetek arra is, hogy most hogyan tovább? – kérdezte mély hangján a Királyi Őr.

- Van. Meg kell keresnünk... - ám hangja elhalt, mikor a távolban lövések dördültek. Az Őrök mindegyike habozás nélkül kardot rántott, és a pengék fémes hangja, midőn súrlódtak a tokkal, elkergették Kevin addig dühét és meglepődve tekintett az emberekre.

- Húha! A három testőr. – vigyorgott egyet, de a pisztolylövés hangja gyorsan levette a mosolyt az arcáról.

- A TÖMB megtalált minket! – szólt Erhynia és a kifutó felőli oldalon kezdtek feltűnedezni a járművek. Több lövés hangja is eldördült, úgy gondolták, Pharyusra lönek, aki igyekezett minél magasabbra emelni a madarat.

- Azt hiszem, nem kellene megvárnunk őket! – javasolta Sam, ám amint megfordult, hogy az autó felé vegye az irányt, a reptér bejárata felől is megpillantotta az ellenséges gépezeteket. – Tűnés innen! – harsogta, mire a többiek is a járművek felé vették az irányt. Az ellenfél nem habozott, azonnal rájuk tüzet nyitott, amíg egy csoportban voltak, de Eric könnyeden háritotta az érkező lövéseket, amik egyre szaporodtak. Jobbnak látta előrántani a másik szablyát is, így sokkal könnyebben védte magát és valahogy még elrettentőbb is lett, ahogy pörgeti a pallosokat. A két tanonc az autókhoz vezette a két gyereket, és egy röpké pillanat alatt bent teremtek az autóban. Eric is fel akart pattanni a motorjára, ám hatalmas égi harag gerjedt benne, mikor látta, hogy hőn szeretett gépének kerekeit kilőtték.

- Sam, várj meg! – rohant a terepjáró felé és bevetette magát a hátsó ülésre. Majdnem egyszerre indultak el, a kerekek megpörögtek az aszfalton, majd betapadtak és vitték előre utasaikat, akik egy másik kijáratot próbáltak keresni. Az idegen járművek közeledtek feléjük, ők pedig próbáltak navigálni a reptér épületei és gépei között. Mindketten tudásuk legjavát adták a vezetésbe és örült tempóval vág-táztak a betondzsungel között.

- Hol van itt egy kijárat? – kapkodta a fejét Jeremy, mert mindenfelé betonkerítés övezte a repteret. Mindketten kiváló vezetők és nagy szerencsésük, hogy a járműveik golyóállóak, ám a TÖMB sem adta fel és szorosan a nyomukban maradt. Eric viszonzta a tüzet az ellenséges járművekre, ám úgy tűnt, azokon sem fog a golyó. Egy nagy kitérőt téve lassan visszaértek a bejárat felé, egy éles kanyarban hagyták, hogy az autó sodródjon, majd a gázra taposva irányba álltak és célba vették a kijáratot.

Eric kilőtt egy tárat, ám cserélnie kellett, egy gyors cserére visszabújt az utastérbe, ám mikor hátratekintett aggasztó képet látott.

- Nah, ebből baj lesz! – és a következő pillanatban már gránátvetőkkel lőtték őket. – Kapaszkodjatok!

- Mi a szar ez? – kiáltott Sam, ám egy lövedék közvetlen az autójuk mellett robbant fel, ami a járművet nagy sebességével együtt odébb taszította. A sofőr elveszítette uralmát a gép felett, ahogy a kerekek is a tapadást. Oldalára borulva, a maga lendületével sodródott tovább, így többször is megpördült a levegőben, minden oldalára erős ütések mérve. Az utasai nem tehettek semmit, egyik oldalról a másikra csapódtak, míg az autó fejjel lefelé meg nem állt. Szerencsésükre a golyóálló kivitelezésnek köszönhetően nem robbantak be az üvegek, csak apró szilánkosra tört minden szélvédő, de a helyükön maradtak.

- Te jó ég! – pillantottak hátra a másik autó utasai, amint a robbanást hallották és látták amint társaik a levegőbe repülnek. Jerry mihamarabb le akart lépni innen, bár legszívesebben mentette volna a többieket, ám nem volt más választása, Erhyniát és a gyerekeket kellett biztonságba helyeznie. Már majdnem a kapunál jártak, mikor egy lövés eltalálta a kereküket. Az autó megmozdult a sofőr alatt és ekkora sebességnél irányíthatatlanná vált. A gép keresztbe fordult, majd ők is felborultak, fejjel lefelé csúsztak több métert, végül egy oszlopnak csapódtak...

Cheyenne város, Sloan tó, ötszáz méterre a reptértől:

A több sávú út szélén egy fekete terepjáróban ülve egy sötétebb bőrű fickó üldögélt, aki végig nyomon követte a történéseket. Erős testét kényelmesen a székbe helyezte, nagy barna szemű műszerfalra helyezett képernyőre tekintettek, amely a reptéri eseményeket rögzítette. A jármű tetején több kamera is helyet kapott, valamint kisebb antennák és egy parabola is magasodott.

- Uh, ez kemény lehetett! – fintorgott, mikor Jeremy autója az oszlopnak vágódott és kezével rövid fekete hajába markolt. – Tiszta gáz, hogy nem tudok mit tenni és itt kell ölbe tett kézzel ülnöm és várom! – szívott nagy levegőt a tüdejébe markáns orra segítségével, majd széles állát kezdte vakargatni és a fejét rázta. – Nem lesz ez így jó!

- Akkor menj oda és segíts nekik! – hallatszódott egy másik hang, mely a rádión keresztül érkezett.

- Egyelőre nem lehet. Túl sokan vannak! Semmi esélyem, én Hírnök vagyok, nem egy Testőr! Láttad volna Eric-et, hogy forgatta a kardokat, nyomába sem érek! Kár, hogy nincs most itt egy Íjász.

- Sajnos nem láttam, de amúgy is annyi hír érkezik, alig bírom feldolgozni őket. Ez a vírus betett nekünk.

- Nem csak nekünk, az összes embernek. – felelte, közbe szemét szinte le sem vette a monitorról, ám néha körbenézett, nehogy valaki mégis közeledjen felé, bár elég jó biztonsági rendszere volt a járművének, ami észlelte, ha valaki érkezik.

A TÖMB emberei kirángatták a többnyire eszméletlen utasokat a két autóból és a furgonjaikhoz vitték őket. Eric-et és Erhyniát az egyik, a többieket egy másik járműbe helyezték el. Egyikük megtalálta a Daarhyannál a medált és elvették tőle. Őt kötözték le először és rátettek egy kisebb szerkezetet, ami összezavarta a rendszereit, így hiába tért magához, rögtön vissza is zuhant kábult állapotába.

Jeremy egy erős ütést érzett arcán, ahogy a furgonba dobták, és ez kellőképpen heves fájdalmat

váltott ki belőle ahhoz, hogy rögtön magához térjen. A feje hasogatta, de tudta, hogy nincs jó helyen és hogy össze kell szednie magát. Kevin és a lány is ott feküdt a padlón, a többieket nem látta, csak zavaros hangokat hallott. A furgon ajtaja zárva volt, így nem is tudta mi folyik körülötte. Szinte mindenre emlékezett, azonban az ütközés folytán ő is elvesztette eszméletét. Nem érezte, hogy komolyabban is megsérült volna, mindene mozgott. Lassan felült, ám hátrakötött kezeit nem tudta használni. Lábával megbökdöste a srácot, de az nem reagált rá.

- Remek. – suttogta halkán. A hangok közeledtek a járműhöz, Jerry összeszedte magát és megrázta a fejét. Az autó oldalához támaszkodva fel tudott egyenesedni és az ajtóhoz somfordált. Látta amint társát hozza két fickó. Egy nagy sóhajtást követően azonban elhatározta, hogy nem marad más választása. Próbálta elválni a kötelet, viszont semmi éleset nem tudott használni, így megkötött kézzel kellett, hogy kirúgja az ajtót, amikor az egyik nyitotta ki. Az embert teljesen telibe találta a fémdarab és elterült a földön. A másik ellökte magától az ájult Sam-et és pisztolya után nyúlt. Jeremy kiugrott az autóból és mielőtt ellenfele fegyvert ránthatott volna, erőből térdén rúgta azt. Fájdalmas üvöltéssel roskadt össze, ám a rúgás Jerryt is magával rántotta. Társa mellett landolt ő is a földön. Tudta, hogy a többiek hamarosan odaérnek mellé, ezért lökött egy nagyot Sam-en, aki azon nyomban magához tért.

- Mi a...? – tekintett zavartan körbe egy szemvillanás alatt és már tudta, hogy mi a helyzet. Addigra Jeremy társa hátán lévő tokból kiemelte a kardot és elvágta a köteleket. Felpattant a földről és kivonta a saját pengéjét. Egy gyors mozdulattal elvágta Sam köteleit is, de több ideje nem maradt.

- Majdnem elvágta a kezem! – morgolódott a tanonc, s közben ő is talpra ugrott, kezébe ragadta a kardot. Akkora már Jeremy az ellenséggel harcolt, akik azon nyomban tüzet nyitottak rájuk.

- Örülj neki, hogy nem kell a földön feküdnöd! – szólt vissza, miközben két kezével markolta a penge markolatát. Túl sokan voltak és még Sam akkor állt fel, úgyhogy ki kellett iktatnia néhány ellenfelet. A kardcsapás után egyik kezével előrántotta a Sast és két lövést adott le, mely hatására ketten össze is csuklottak. Addigra már társa is támadásba lendült, együttes erővel próbálták visszaszorítani az ellenfeleket. Pár métert sikerült nyerniük, ám még mindig majd fél tucatszám emberrel álltak szemben. Sőt, valószínűsítették, hogy a Pharyusra lövöldöző alakok sincsenek túl távol. Egyik golyót a másik után tértették ki, miközben tudták, hogy nincsenek jó pozícióban és helyzetben. A következő pillanatban azonban váratlanul abbamaradtak a lövések.

- Állj! – kiáltotta valaki a hátuk mögül. Mögöttük egy fickó szegezett fegyvert Kevin fejéhez, aki addigra magához tért, viszont cseppet sem érezte magát túl jó helyzetben.

- Hát ez remek! – akadt ki egy kissé Sam.

- Fegyvert le! – noszogatta őket az előnyben lévő alak.

- Mondtam, hogy nem kellett volna őket elhozni! – engedték le a kardot, és Samuel erős nem tetszését hangoztatta.

- Ne ugrálj! – csitította túsztát a fickó, mert a srác próbált szabadulni, csak épp esélye nem volt rá. Sikerült egyet a fegyveresbe rúgnia, erre az még jobban lefogta és hozzányomta a pisztoly csövét.

- Dobjátok el! – utasította a tanoncokat, ellenben ők nem igazán engedelmessé váltak. – Na mi lesz már? – türelmetlenkedett és Kevint használta pajzsként.

A jelenetnek egy hirtelen pisztolylövés vetett véget, melynek következményeként a túsztartó holtan rogyott össze. A lövés a másik jármű felől érkezett. Eric végezte ki a fickót, miután hatástalanította az őt sakkban tartó ellenfelét. Nem szeretett ölni, csakhogy a szükség néha felülkerekedett a törvényein. Erre reagálva az addig rövid fegyverszünet is megszűnt. A lőporok használatát a Királyi Őr folytatta, aki amint megölte a fickót, a csatlósai ellen fordult. Két ezüstös pisztolyát határozottan tartotta és egy további másodperc alatt több lövéssel négyet le is szedett. Őket csak megsebesítette, nem ölte meg, ám a sérülés elegendő volt ahhoz, hogy harcképtelenné tegye őket. A másik kettőt a két tanonc elintézte.

Nem tétlenkedtek, Eric letépte Erhyniáról a szerkezetet, Kevin pedig kiszabadította a lányt. Jerry és Sam az autókba próbáltak életet lehelni, csakhogy próbálkozásukat Eric hangja törte meg.

- Ki a kocsiból! Nem azokkal megyünk!

- Miért? – ugrottak ki.

- Jeladókkal vannak ellátva, követnének minket. Keressétek meg a medált!

Így a két fiatal rögvést az Építők szerkezete után vetette magát, amit az egyik harcosnál meg is ta-

láltak. Addigra Erhynia is összeszedte magát és ismét egy csapatba verődtek.

- Akkor gyalogosan kell innen eltűnnünk, de izibel! – pillantotta meg az épület sarkában feltűnő két másik TÖMB járművet. Futásnak eredtek, ám Eric és a lány is eléggé bicegett, Kevinnek pedig az egyik karja fájt. Kisebb karcolások és vérző sebek tarkították a menekülőket, amit még az ütközés közben szereztek. Minden erejüket összeszedték és a kijárat felé vették az irányt, ám az autók jóval gyorsabban közeledtek. Nem lóttek, tudták, hogy gyalogosan úgysem jutnak messzire...

- Azt hiszem itt az idő! – taposott a gázra az őket figyelő Hírnök, miután kiszabadultak fogva tartóik markából. A gyorsforgalmi úton szabadjára engedhettek a lóerőket, mert egy-két útszélen hagyott jármű kivételével semmi nem zavarta útját. Pár percre volt mindössze szüksége, hogy elérje a reptér bejárati kapuját. Mikor odaért, elállta az átjárót, hogy gyors segítséget nyújtson a többieknek. Jeremyék akkor futottak kifelé, akik örömmel látták, hogy egy Őr autó vár rájuk.

- Befelé, befelé! – harsogta a Hírnök, mire egymás után ugráltak be a járműbe, utoljára Eric, aki védte őket az akkor már lövöldöző ellenfél elől. Majd ő is bepattant a járműbe és elhagyták a repteret. A sofőr számított rá, hogy üldözni fogják őket, egy ideig erősen a nyomukban voltak, úgyhogy a sűrűbben aszfaltozott városrészen többször is kisebb-nagyobb utcákba kanyarodott, ezzel is minél jobban összezavarva az ellenfelet. A sofőr tudta, hogy kell lerázni embereket, ebben már nagy gyakorlata volt, úgyhogy jó tíz perces kergetőzés után már kellőképpen leszakította az üldözőket. Ekkor még két nagyobb kanyart tett a biztonság kedvéért.

- Amúgy kik vagytok? – érdeklődött újdonsült utasai felől.

- Egy csapat, akik talán meglelik a vírus ellenszerét. – felelte Jeremy.

- Az jó. Akkor Ti már többet tudtok, mint a Hírnökök. Fogalmunk sincs, hogy mi lehet az ellenszer, pedig mi elég sok mindenkivel kommunikáltunk.

- Hírnök vagy? Jah, tényleg, eszembe juthatott volna előbb is, hisz tele van aggatva a tető mindenféle kütyüvel. – kapott észbe Sam.

- Igen-igen, bár az akció hevében nem épp erre figyel az ember, úgyhogy semmi gáz. Amúgy Aaron Miller vagyok.

A többiek is szép sorban bemutatkoztak és egy idő után már gyanították, hogy végleg lerázták ellenfeleiket. Egy nyugodt hely felé indultak nyugatnak, melyet egy jó óra autózás után értek el, az Iker hegyek lábainál, ahol egy tó is feküdt. Kissé aggódtak, hogy mi lesz a történések további menete, eléri-e célját Pharyus, bár Erhynia megnyugtatta őket, hogy semmi gond nem lesz. De miután kellően eltávolodtak egymástól a Daarhyanok, már ők sem tudtak egymással beszélni és csak remélhették, hogy minden rendben zajlik.

Jeremyék legnagyobb dilemmája az volt, hogy hova tudnák biztonságos helyre tenni a két gyereket, mert habár még nem esett semmi komolyabb bajuk, de eshetett volna.

Kevin Pharyusért aggódott, miközben haragudott is rá, amiért csúnyán átverte. Valahogy átvertnek érezte magát és ez nem hagyta nyugodni.

Lassacskán rájuk sötétedett az idő, a fényes égi csillag is elköszönt és lassacskán alábukott a horizonton. Az embereknek pedig pihenniük kellett. Az út során egy kisebb helyen megálltak és szereztek ételmezt, ám takarót és hasonló szükséges dolgokra nem bukkantak. Szerencsájükre találtak egy üresen álló épületet, ahol estére meghúzhatták magukat. Hosszú nap állt mögöttük és rövid éjszaka előttük. Amennyire tudták, megtisztították sebeiket, ellátták a sérüléseket és lassan nyugovóra tértek. Kevés takaró híján Kevin és a lány egyet kaptak, így közelebb bújtak egymáshoz, hogy átvészeljék a hűvös éjjelt.

Tudták, hogy nincsenek biztonságban, így Eric és Erhynia vállalta az őrököt, míg a többiek szenderegtek. Aaron is az éjszaka nagy részét a hírközléssel töltötte, majd éjfél tájt ő is elaludt a hátsó ülésen. A veszély közel tanyázott és folyton figyelte őket. A küldetésük nagyrészt most Pharyuson múlt, kistrészt pedig rajtuk, hogy a medál ne kerüljön idegen kézbe. Eric bízott abban, hogy e különös lények tényleg tudnak segíteni az embereken. Közben erős kételyek is gyötörték, hogy rosszul tették, amit tettek. Nem kellett volna a gyerekeket és a tanoncokat belekeverní e komoly küzdelembe, és most már